

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja III. évf. XII. szám 2015. december hónap

Lúdas Matyi „evangéliuma”

Mindig nagy öröm számomra, ha egykori fiataljaim életjelt adnak magukról. Még nagyobb öröm, ha azt látom, hogy sorsuk az esetleges vargabetűk ellenére révbe ér, egyszer csak megállapodnak.

Márk indulásában nem voltak különös zökkenők. Irodalmi vénájára hamar fény derült. Szavalóversenyek, szindarabok, „ifi-körös forgatások”, felejthetetlen tábortúzi sziporkák sorakoznak emlékeink polcain. Közösségünk egyik húzóerejének útja az egyházi gimnáziumból a színművészeti egyetem bábszínész-színművész szakára vezetett.

Az időközben férfivá érett legény épp gyakorlati idejét tölti egy vidéki nagyváros bábszínházában. Ott jártamkor ámulva vettem szemügyre saját készítésű bábjaikat, de az igazi csemegét a délutáni Lúdas Matyi előadás jelentette. Vagy hatvan alsó tagozatos diák közé vegyülve, kíváncsian vártam az előadás kezdetét. A díszlet ötletes, a szöveg humoros, a zene ütemes, igazi telitalálat. Fazekas Mihály klasszikus költeményének színházi adaptációja minden várakozásomat felülmúlta. Pedig a java még hátra volt.

A szövegírói-rendezői koncepció szerint arra a harmadik „verésre” csak jelképesen került sor. Miután a kétszer elpáholt Döbrögi uraság könyörgőre fogta: *„Kegyelem árva fejemnek! Kétszer már megvertél, megbánom minden bűnömet! Görgös voltam és hatalmaskodó! Kegyelem! Könyörögöm!”*, Matyi a „közbenjárók” (Klára, Anya, Lúd) kérésére elállt szándékától. - „*A nemes szívnek fontosabb az irgalom*” - hallhatjuk a főhős kedvesének szájából a darab „tételmondatát”.

A darab alkotói akarva-akaratlan evangéliumi igazságot tárnak a nagyérdemű, esetünkben a még mindenre nyitott, „hajlítható” gyermeklelkek elé. A megbocsátás, a könyörületesség örömhírét. Emlékszem, annak idején milyen érdeklődéssel olvastam a 2-3. századi egyházatyák elméletét az isteni bölcsesség csíráiról (logoi spermatikoi), amiket Isten a különböző vallásokba és filozófiákba ültetett. Minden emberre kiterjedő szeretete és egyetemes üdvözítő akarata sarkallja erre.

Ennek analógiájára miért volna abszurd feltételezés, hogy a művészi alkotások is magukban hordozhatják az Igazság egy darabkáját, nyitogatva a „jó szándékú emberek” szemét és szívét a teljes Igazság befogadására. A kacagtató, fordultatos gyermekelőadás „kulisszái” közül így villanhattott föl valami sziklaszilárd, valami örök, valami jézusi. Egyesek talán fanyalogva olvassák e sorokat mondván, azért ez túl profán és messzire megy, miért kevernénk egy irodalmi alkotást vagy színházi megjelenítést a „szent dolgok” közé. Ha komolyan vesszük azt az állítást, hogy minden de minden ami bennünket körülvesz, ami bennünket ér Isten eszköze a jóra: KEGYELEM, miért lenne kivétel ez alól a jól ismert színmű fenti verziója? ...

Magam ajándékként éltem meg azt a napot. Boldog szívvel, fáradságot nem ismervé ültem autóbába kora este, hogy hazakocsikázzam a messzi városból. Lelkesített az élmény. Köszönöm neked, Márk!

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Tarisznyás Királyok

A falu tele volt hóval, örömmel. Jézusvárással. Kántálók nyikorgatták az úton a fagyot. Öten voltak, öt apró legényke. Kettő, mint nagybotú pásztor, csillagos istállócskát vitt ügyelettel. A másik három háromkirályokként lépdelt utánuk. Borzas kucsmájukra papírkoronát húztak. Le nem vették szemüket a csillagos istállócskáról, melyben gyermekjézus is szendergett – papírból. De még kicsi gyertya is fényesedett ügyesen elhelyezve. Két egész délután rakták a boltos fáját a színes papírért, de megérte. Kékre fagyott akkor a körmük, de most melegedik még a szemük is, ha reánéznek.

Egyik pásztor megcsusszant, s nagy hirtelen térdre bukott.

- Jaj, te, jaj!... – rémült rá a másik.

Ijedten billent helyre.

- Rontsd szét, nagyügyes!... – mordult rá az egyik király, talán éppen Gáspár.

Menyhért meg Boldizsár is csak csóválta a fejét, s nézték aggódva, nem dőlt-e le a kicsi gyertya, nem lelte-e valami a kicsi jászolocskát.

Nem lelte semmi, mehettek tovább.

- Kis Mínyáékhoz bemegyünk-e? – kérdezett vissza az egyik pásztor.

Erre már megálltak.

Gáspár király gondolkozott. Végül is végigtörölt az orrán.

- Menjünk... - mondta ki komolyan, s elészede a féltve dugdosott kicsi csengőt, amit a bornyú nyakáról vett le ma nagy titokban. El is borult hirtelen az arca, de aztán megnyugodott. Úgyis visszateszem... Aztán ő is csengővel kántált, mikor kántált... - gondolt az apjára. Erre már rázni kezdte a csengőcskét, s bement a kapun nagy bátran. Utána a többiek is ügyesen. Gáspár végigcsengette az udvart, s az ajtó előtt jó hangosan elkiáltotta:

- Elindulánk háromkirályok, béeresztnek-e, hallják?...

- Ha már ilyen csengősen jösztek... - nyitott nekik ajtót egy fiatalasszony. – Né, micsoda egy jászolotok van... - csodálkozott. – Ti aztán igen... Gyertek be, na, gyertek!...

A pásztorok kevélyen pacéroztak be a házba, ahonnan tódult ki a jó meleg. Be a háromkirályok is koronásan, tarisznyásan s egy kicsit szégyenkezve.

- A Pisti Ferié vagy, ugye? – kérdezte Boldizsárra a gazda, aki az asztal mellett ült. Előtte üveg, s mellette a komája.

Boldizsár király csak inteni merte, hogy igen.

Egy szöszi leányka, alig hároméves, az istállócskát bámulta elnyitott szemmel.

- Né, hogy nézi...Egyem a szemedet!... – gyönyörkö-

dött benne a nagyanyja, egy már alig valamire való öregasszony, ki a füttő mellett ült fiatalra pirulva.

- Gyeride, lelkem – húzta magához örömmel.

- Na lám, mit tudtok? – komolykodott a gazda a királyokra.

Azok neki is láttak a dolguknak egyszeribe. A két pásztor letette az istállócskát, s ledőltek melléje ügyesen. A háromkirályok rákezdték nagy nyújtva:

Ugorj fel, bojtár, a talpadra,

Ne legyen gondod a nyájadra,

Amott egy dombocska, megellett juhocska,

Vedd válladra...

S így tovább. A két pásztor felkelt ügyesen, s együtt fújták a többit, ahogy Gáspár király nagyanyjától tanulták egy hétig a sütőben.

- Tudtok, na... - ismerte el a gazda, s pénzt tett ki az asztalszegletre.

- Jó kántálók – hagyta helyben a komája is.

Rózsácska az istállócska elé merészkedett, s leguggolt, úgy nézte.

A két pásztor hagyta kényszeredetten, de ügyelték félősen, hozzá ne érjen valahogy.

- Hagyjátok, nézze... - kérte a vénasszony. – Sze ő is tud kántálni...Ugyi, lelkem, tudsz?

A leányka rábólogatott szaporán, s bújt utána szégyelőlősen.

- Kántálj, na, kántálj... - biztatta a nagyanyja. Rózsácska végül is elkezdte vékonyka hangján:

Én kis morzsa, gyenge rózsá,

Még nem jártam iskolába,

Mégis tudom azt az egyet,

Az Úrjézus ma született.

- Dicsértessék! – fejezte be kedvesen.

- Ó, édesem, te! – kapta ölbe a nagyanyja. – Látjátok, hogy tud... - dicsekedett a királyok felé.

- Tud – biggyent el Gáspár király. – Csak kicsi, aztán leán...

- Te meg nagy vagy, ugye, s király... - kacagta a gazda. – Hadd el, legén, topogsz te még a kapunk előtt hidegben, ne félj...

Az asszony is elnevette magát.

Gáspár király nézte a padlót dacosan.

- Mennyünk, na! – szólt aztán a többire nagyosan.

- Ezt itt ne hagyjátok – vitte oda nekik a pénzt az asszony, s galambost is dugdosott mindegyik tarisznyájába. Kint a kapuban megálltak.

- Mennyit adtak? – kérdezte rögtön Menyhért Gáspártól.

Az mutogatta a markát.

Köréje gyűltek, s megnézték egyenként.

Gáspár zsebre tette.

- Ide gyűjtsük, aztán elosszuk – mondta.

Ráhagyták, s mentek tovább boldogan.

Végigkántálták a nagy utat, s a nagy boltnál tanakodtak sokáig.

- Menj, bolond! – förmedt egyik pásztor Boldizsár királyra. – A zsidónak nincs Krisztusa, hogy menjünk...

- De engem hívott, te – erősködött Boldizsár. – A fiatal boltosné, amikor a csillagot adta, aszonta, elmenjünk, lássa ő is...

- Te mit mondsz? – kérdezte a pásztor Gáspárt.

Az csak gondolkozott.

- Én azt mondom, menjünk – mondta ki nagy későre -, jól fog akármilyen, csak adjanak. Bementek.

- Ugye, megérte – dicsekedett a pásztor, mikor kijöhettek. Boldizsár hallgatott, mit is szólt volna.

Az új hídnál román kolindásokra akadtak. A román paptól jöttek ki nagy vígan. Szép piros csillagot hordoztak. Megnézték a királyok is ugyancsak.

- Menjetek a vén paphoz... - biztatták őket a kolindások -, né, mennyit adott... - mutogatták.

De indultak is a királyok egyszeribe.

Kaptak ők is jócskán. Aztán vették tovább az utcát. Még a jegyző Úrhoz is bementek nagy bátran. Az borozott a volt magyar jegyzővel éppen, aki agglegény létére itt köszöngette a karácsonyt s vitatta a politikát.

Jöttek be a háromkirályok, s szípoztak nagyokat, kioldadt orruk a hidegben. Pénzt adott nekik a jegyző, s még tésztát is biza. Finom egy tészta volt.

Már indultak volna, mikor jöttek be a kolindások is a gyönyörű piros csillaggal. Botton hordozták magosan.

A királyok hátravonultak, a kolindások kezdték az övéket jó hangosan.

*Asztal mellett ül a gazda,
s a jókedvű gazdaasszonya...*

Tetszett a fiatal jegyzőnek nagyon, kétszer is megénekeltette őket. Aztán pénzt adott nekik is.

A volt magyar jegyző az istállócskát nézegette, Gáspár király a kolindásokat kérdezgette bizalmasan:

- Mennyit gyűjtöttetek, hé?...

Egyik azok közül megsúgta nekik.

- Mi is majdnem annyit – dicsekedett Gáspár – de mi csak öten vagyunk.

A fiatal román jegyző odaszólt az öregnek lelkesülten:

- Ugye, hogy szépen kolindálnak...

Az elkuncogta magát.

- Nekem ez szebb volt – mutatott az istállócska felé.

A fiatal jegyző is nevetett. Mindig az elsőbbségét vitták népüknek. Hirtelen egy fura gondolata támadt.

- Énekeljete egyszerre, lám, melyik a szebb... - kacagott.

Az öreg vállat vont.

- Na, énekeljete egyszerre! – kacagott a jegyző. – Várjatok csak... - jutott eszébe valami. Mindegyikbe bediktált egy pohár bort. – Na most énekeljete... - küldte helyre őket.

Azok szégyenkezve pislogták egymást, de aztán csak belekezdtek. Furcsa dolog lett belőle. A hét kolindás jobban győzte szusszal, s méghozzá Boldizsár elvettette s félrevitte a királyokat egészen.

Megálltak meghökkenve, a fiatal jegyző erre diadalmasan kezdte inteni a taktust a csillagosoknak. Az öreg

jegyző hallgatta egy darabig, aztán rákiáltott a megnémult királyokra:

- Fújjátok, te!... – s még ő is rákezdte nagy veresen.

A fiatal jegyző már felállt, s úgy vezényelt. Lett olyan hangzavar, hogy ijedten jött be a jegyzőné, ki addig a sülő rucát öntözte forró zsírral.

- Jaj, te, jaj! – csóválta fejét az urára.

A két férfi szégyenkezve ült le.

- Ezek aztán tudnak bőgni – fogta tréfára a fiatal jegyző. – Menjetek, menjetek! – küldte ki őket. A betlehemelek kivonultak. A jegyző töltött.

- Igyál, öregem! – kínálta. Zavart volt. A másik is.

- Békesség, na! – itták ki poharukat, s hallgattak utána.

Kint a nagyút két oldalán ott állingáltak a csillagosok s az istállócsok. A kolindások csúfolták a királyokat, s azok vissza őket.

- Ti csak bőgni tudtok – csúfolkodott az egyik pásztor.

- Ti csak bőgni, mee, akár kecske!... – szólt vissza egyik onnan. – Bújj istállódba, kecske!...

A kolindások kacagtak jóízűen. Ezt már nem tűrhette Gáspár király.

- Hát az mi a kezébe, hé?... – kérdezte vörösen. – Az már igazán, hogy nem csillag, az olyan izé, né... csingaleu – találta ki hirtelen.

Menyhért kacagva ismételte:

- Csingaleu, e jó...

Nekiálltak kacagni. Felhorkantak a kolindások.

- Ti eszítek nyersen a húst... - kiáltotta oda az egyik. – tudom én, mondta a domnu tanító...

- Csingaleu! – meregte vissza Boldizsár.

A kolindás lehajolt mérgesen, s fagyott havat hajított a királyok közé.

Nem találta csak a csillagos istállócskát, amiben el is lobbant egyszeriben a kicsi gyertya.

Jaj de fellobbant Gáspár király.

- Melyiketek volt?... – meredt azokra.

Azok csak kuncogtak.

- Melyiketek volt, mert odamegyek!

- Gyere, kecske, gyere!...

Gáspár király lehajolt bőszen, s jeget vágott a kolindások közé. Azok vissza hamar. Neki erre a két király is, s a pásztorok is letették egybe az istállócskát. És keverni kezdték egymást a hóba. Összeheverték az utat ügyesen.

- Eresztess el?... – acsargott Gáspár király hasa alatt a szétnyomott piros csillaggal. Két kolindás gyúrta fejét a hóba. – Eresztess el? – de már sírt mérgiben. – Bűdös mokánya!

- Mit csináltok, te! – nyitott ki rájuk ablakot a jegyző. – Takarodjatok! Nézz oda! Fene a bőrtöket!

Szétszaladtak, nem maradt ott csak a széttaposott istállócska meg a laposra nyomott szép piros csillag.

- Fene a bőrtöket! – mérgelődött utánuk a jegyző, s besuckta az ablakot.

Egyházközségi kirándulás 2015. október 23-án

Lóránt atya szívélyes hívására én is részt vettem ezen a kiránduláson.

Tanítani való - turizmussal foglalkozó szakembereknek -, hogy hogyan kell verbuválni 2 buszra való fiatal és idős embert, akiket érdekel Magyarország és jeles városa Székesfehérvár és környéke emlékhelyei, vagy csak jól szeretné magát érezni egy baráti, szeretet-teljes közösségben, még apró, de elviselhető fáradtság árán is.

A szervezés csillagos ötös, mivel minden helyre, ami a programban szerepelt percre pontosan értünk oda.

Első látnivalónk egy 19. században élt építész, szobrász, művészember Bory Jenő megálmodott, megépített csodálatos háza, VÁRA, amit még most is az örökösök tartanak fenn. /40 évig épült!/
Idegenvezetőnk a „mester” dédunokájának felesége volt. Egyébként szavakkal leírni nehéz, - szerény véleményem szerint - látni kell a kertet a szobrokkal, a tornyokat, a belsőépítészeti remekeit, a feleség festményeinek tárlatát, az elefántos árkadót, stb...

Második célpont az Egyházmegyei Múzeum volt, ahol a helyszellemén elmélkedve hallgattuk az idegenvezetőt, láthattuk boldoggá-, szentté avatott, vértanúságot szenvedett honfitársaink, illetve a kereszténység életében fontos szerepet betöltő emberek portréit, rövid életrajzukat. A teljesség igénye nélkül pár név: Mindszenty József bíboros, II. János Pál pápa, Teréz anya...

Második célpont az Egyházmegyei Múzeum volt, ahol a helyszellemén elmélkedve hallgattuk az idegenvezetőt, láthattuk boldoggá-, szentté avatott, vértanúságot szenvedett honfitársaink, illetve a kereszténység életében fontos szerepet betöltő emberek portréit, rövid életrajzukat. A teljesség igénye nélkül pár név: Mindszenty József bíboros, II. János Pál pápa, Teréz anya...

Délután elindultunk Pákozdra, az 1848-as forradalom- és szabadságharc emlékhelyére. Hiányos történelmi ismereteinket pótolva, egy fiatal katona vezetett körbe bennünket. Számomra újdonság volt, hogy nem csak az I., hanem a II. világháborúban is hadszíntér volt e hely. Teljesen berendezett korhű barakkban hallgattuk az előadást, sőt a régészek által feltárt lövészárkot is megnéztük, mely Barcs városig tartott anno, melyet asszonyok és gyermekek ástak!

Vidáné Ildi, a parkban található mezei virágokból pillanatok alatt egy csokrot varázsolt a mécses mellé, amivel tiszteltünk,

emlékeztünk a Hősökre.

Késő délután az agárdi termálfürdőben, a vállalkozó kedvű társaság nagy része kellemesen pihente ki a fáradalmakat.

Az i-re a pontot a vacsora tette fel, melyet igazán első osztályúnak tartott mindenki. Egy rövid hálaimát elénekelve / hegedűkísérettel/ fejeztük be ezt az igazán tartalmas, érdekes kirándulást.

Mindenkinek szeretném ajánlani ezt az útvonalat, ha egy kicsit is sikerült felkelteni az érdeklődést ezen tájak iránt.

Ezúttal is köszönet a szép napért!

Szegváriné Marica

(A honlapon: www.nagyatadi.plebania.hu 9 perces kisfilm található a székesfehérvári kiruccanásról. A szerk.)

Harsányi Lajos

Az égből színméz

**Az égből színméz csörgedez, a légből illat lengedez
Mozdul az ég, áll a csillag, ég kapui már kinyílnak.
Messiásunk születik ma.**

**Ó pásztorok, figyeljete! Új dalt dalol angyalsereg:
Dicsőség a nagy Istennek! Békesség a jó embernek!
Messiásunk születik ma.**

**Felserkennek a pásztorok, a szívük hangosan dobog.
Viszik nyájuk kis bárányát, jámbor szívük színaranyát,
Kisded örömére.**

**Én is sietve elmegyek és elviszem a szívemet.
Aranyalma kis Jézusnak, néki adom ajándéknak.
Legyen övé mindörökre!**

Jézus személyi lapja

Kiváló tehetsége: kenyér, hogy jól lakjunk; bor az ünnepekre; mindenki gazdagsága.

Jellegzetes vonása: sárban és porban jár, de szíve az égben van.

Különlegessége: képes óriásokat nevelni.

Kedvenc szavai: menni és jól tenni.

A legfényesebb ötlete: nem az értelem, hanem a szív.

Amit nem kedvel: unalom, langyosság.

Kedvenc magatartása: vidámság, tűz, kaland.

Kedvenc színei: kék, piros. A szürkét elveti.

Nem kedveli a következő állatot: kaméleon.

Kedvenc munkája: gyógyítja a leprásokat, a vakoknak visszaadja látásukat, föltámasztja a halottakat, kenyeret és halat szaporít, a vizet borra változtatja.

Erős oldala: beszédével lángra lobbant.

Álma: időben megérkezzen és mindenki szívén, bekopogjon.

Remekműve: kisiklott a halál kezéből és sokkal élőbb, mint valaha volt.

Végso kiértékelés: isteni.

Weöres Sándor

HÁRMAN-NÉGYEN

Mi hárman-négyen kopár réten
megyünk az éji hóesésben.

Fehér függöny fekete égen,
nem látszik csillag a vidéken.

Fázunk s már alig vagyunk ébren,
de lábaink bírják serényen.

A géberítő téli éjben,
zsibbadt lépteink ütemében

a jelenlétünk mintha régen
elmúlt volna észrevétlen.

Nem most sietnénk hárman-négyen
az iránytalan messzeségben.

Tanya már nem és tanya még nem,
csak hóhullás a mindenségben.

Emlék, bár most történik éppen:
megyünk az éji
hóesésben.

Kis öröklét, nagy
öröklétben,
a dermesztő végte-
lenségben.

Családi kuckó

Adventi gyertyagyújtás a családban

A zöldellő fényű koszorú: egy darabnyi élet. Advent négy vasárnapján este, mikor a koszorú körül összegjön a család, minden fényt eloltunk, hogy minden vasárnap eggyel több gyertya fénye világítson. Az imádságot az édesapa vezeti, az elmélkedést az édesanya, vagy valamelyik nagyobb gyermek olvassa fel hangosan.

I. Vasárnap

Apa: Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében (keresztvetés)

Ének: Harmatozzatok...

Elmélkedés: Az első gyertya fénye jelenti azt a szerény reménysugarat, amely több évszázadon át az ószövetség sötétségében pislákol. "Ujjongj, örvendj Sion leánya, Jeruzsálem és népem, mert íme én majd eljövök, és benned lakom, úgymond az Úr" (Zak 2,10). Magunkon tapasztaljuk, hogy milyen rokant az ember Isten nélkül. Sokan még ma is minden örömet csak a földön keresik. Ebben a sikertelen próbálkozásban, kilátástalanságban úgy világít Isten ígéretének reménysugara, mint ez a kis gyertya világít a sötétségben. Egyetlen vigaszunk, el-igazítónk az elhagyatottságunkban: Krisztus! Köszönjük Jézus, hogy eljöttél, Te vagy a mi reményünk és hitünk világa. Isten a Fiát, Krisztus a szívét adta az embereknek ajándékba. Mit adunk mi embertársainknak és Neked, Istenünk? Add, Urunk, hogy tudjunk nagylelkűek lenni, amint Te is nagylelkű vagy velünk szemben!

Az édesapa vagy valamelyik nagyobb gyermek a következő imát mondja el:

Ó szent Napkelet, az örök fénynek ragyogása, az igazság napja, jöjj el, világosítsd meg azokat, akik a homályban és a halál árnyékában ülnék.

Apa: Most imádkozzunk a bűnösök megtéréséért: Mi Atyánk... Üdvözlégy...

Befejezés: Ébredj ember mély álmodból... vagy más ismert adventi ének.

II. Vasárnap

Apa: Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében (keresztvetés)

Ének: Harmatozzatok...

Elmélkedés: Ma már két gyertyát gyújtunk meg az adventi koszorún. Az egyik fény Jézus Krisztus. Ezzel az egyik Advent, az ószövetség várározása lezárult. Várjuk Krisztus második eljövételét. Krisztus itt élt közöttünk, de újra eljön. Amíg várjuk második eljövételét, itt hagyta nekünk Testét és Vérét, hogy rejtetten most is köztünk lehessen. Együttműködtünk-e a tőle kapott kegyelmekkel? Súlyos kérdés! - Boldog akit készen talál, amikor megérkezik! Ne legyünk ábrándozók, ne legyünk csodavárók! Életünkben jelen van a rossz és a jó is. Nekünk

Jézus szeretetével és kegyelmével küzdenünk kell a kísértésekkel és a hamis dolgokkal szemben, hogy hűségesek legyünk Krisztus Urunkhoz. Ima: Ó népek Királya és vágya és szegletköve, ki az ellentéteket összeegyeztetted, jöjj el és üdvözítsd az embert, akit a földből alkottál.

Apa: Imádkozzunk a bűnösök megtéréséért: Mi Atyánk... Üdvözlégy...

Befejezés: egy adventi ének

III. Vasárnap

Apa: Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében (keresztvetés)

Ének: Harmatozzatok...

Elmélkedés: Advent harmadik vasárnapján meggyújtjuk a harmadik gyertyát is. Ha egy kicsit messzebb nézünk saját családi otthonunktól, bizony elhanyagolt gyermekeket, dacos, egymást mardosó, feldúlt családokat is láthatunk. Valamennyien gyengék vagyunk, de erősek lehetnénk imáink, szenvedésünk, munkánk felajánlásával, hogy mindannyiunk lelkében jöjjön el Jézus, az élő Isten bölcsessége és világossága. Feladatunk, hogy tanúi legyünk Isten szeretetének: jó szóval, jó példával, jó neveléssel, a rászorultak testi-lelki segítségével, a szomorkodók vigasztalásával. Nagy bizalom és kitüntetés, ha mi is segíthetünk. Igyekezzünk valóra váltani Szent Pál apostol ajánlását: "Örüljete testvérek az Úrban mindig, újra mondom, örüljete. Ismerje meg mindenki szelidségeket: az Úr közel van. Ne legyetek semmiben sem aggodalmaskodók, hanem mindenben terjesszék kéréseiteket Isten elé". (Fil 4,1-6)

Ima: Bölcsesség, ki a magasságbeli ajkáról jöttél, ki kezdettől végig mindeneket elérsz, ki erősen és szelíden mindenkit kormányzol: jöjj el és taníts meg az okosság törvényére.

Apa: Imádkozzunk a bűnösök megtéréséért: Mi Atyánk... Üdvözlégy...

Befejezés: egy adventi ének

IV. Vasárnap

Apa: Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében (keresztvetés)

Ének: Harmatozzatok... **Elmélkedés:** Ma este meggyújtjuk a negyedik gyertyát is. Így várjuk Jézus Krisztust. Boldog érzés az, hogy Isten hozzánk hasonló ember lett. De nem lehet tiszta a mi karácsonyi örömünk, ha nem Istenünk jósága és ember-szeretete lakik a szívünkben. Krisztus világossága világítson be a lelkünkbe: nincs-e ott a bűn, a hitetlenség, a kevélység, a nagyravagyás sötétsége?

Ima: Harmatozzatok egek a magasból, és a felhők küldjék az igazat: nyíljk meg a föld és teremje a Szabadítót.

Apa: Könyörögjünk! Isten, ki megváltásunk évenkénti várásával megörvendeztetsz, add meg kérünk, hogy Egyszülöttedet és Megváltónkat, mint jövőd bíró is szemlélhessük. Aki él és uralkodik mindörökkön örökké. Ámen.

Apa: Imádkozzunk a bűnösök megtéréséért: Mi Atyánk... Üdvözlégy...

Befejezés: egy adventi (esetleg már karácsonyi) ének

ÁLDOTT ELŐKÉSZÜLETET KÍVÁNUNK!

A muzulmánok apostola

Az evangélium mindig aktuális üzenet, és minden nemzethez szól. Vannak azonban területek, ahol Krisztus tanítása nehézségekbe, sőt egyenesen ellenségeskedésbe ütközik. Elsősorban a muzulmán országokban van így. Ott az iszlám elhagyásáért általában halálbüntetés fenyeget – ahol erről nem rendelkeznek a helyi törvények, ott is hivatkozhatnak az iszlám jogból, a Koránból levezetett sariára, melyet minden muszlimnak be kell tartania.

A muzulmán országok többségében szigorúan büntetik a kereszténység terjesztését. De Krisztus tanítása a fenyegetések ellenére is évről évre egyre több iszlámszármazású hívót nyer meg. Számos muzulmán, aki az utat, az igazságot és az életet keresi, felveszi a kereszténységet, kockáztatva ezzel a társadalmi pozíciójának, az anyagi biztonságnak, sőt az egészségének és az életének az elvesztését.

Azok közé, akik elfogadták a megtérés kegyelmét, tartozik Rasid al-Magribi is. Rasid 1971-ben született Marokkóban, egy vallásos muszlim családban. Apja, nagybátyja és nagyapja is iszlám volt, tehát az ifjú Rasid már kora gyermekkorától fogva kapcsolatban volt a Koránnal, és sok részletet meg muzulmán imádságot tudott fejből. Rasidból valószínűleg az egyik mecset imámja lett volna Casablancában (arabul Dár-el-Beida), ahol a családja él, ha a rádióból nem szerzett volna tudomást Krisztusról. Rasid akkor 16 éves volt. Fialat elméjét megragadta, sőt egyenesen fellelkesítette a Názareti Mester személye.

Elkezdett információkat keresni a kereszténységről, és összehasonlította a Bibliát a Koránnal. Négy év belső küzdelem után elfogadta az Örömhírt. Ez fordulópont volt az életében. Ő maga később így beszélt róla: Jézus megérintette a szívemet, és teljesen megváltoztattott.

Rasid 1990-ben tért meg. Akkor 19 éves volt. Mint az iszlámtól Krisztushoz tért marokkói keresztények többsége, tizenöt éven át rejtőzködött. Abban az időben a Biblia fordításával és terjesztésével foglalkozott. 2005-ben az

élete védelmében arra kényszerült, hogy elhagyja a hazáját. Az Egyesült Államokban kapott menedékjogot. Ettől az időtől kezdve aktívabban kezdte el evangelizálni volt hittestvéreit. Két rendszeres műsora vált ismertté: Kasfal-Kina (Le az álarccal) és Szu'al-dzsari (Merész kérdések), melyeket az al-Hajat (Élet) műholdas tévécsatorna sugároz. Ezekben az iszlám és a keresztény tanítás különféle problémáit mutatja be. E lelkiismeretesen előkészített programok, amelyek minden héten a kereszténység és az iszlám valódi arcára kíváncsi muzulmánok millióit vonzzák, igencsak különböznek a muszlim vallási vezetők műsoraitól.

Rasid és más misszionáriusok (pl. Zakaria Butros atya) evangelizációs munkájának szembeötlő eredményei vannak. AZ elmúlt években Észak-Afrikában és a Közel-Keleten muszlimok milliói vették fel a kereszténységet. Mivel az állami törvénykezés vagy a saria részéről szigorú büntetések fenyegetik mindazokat, akik elhagyják az iszlámot, pontos számukat nem lehet meghatározni. Becslések szerint Marokkóban 150 000 ember vette fel a kereszténységet. Egyiptomban pedig számuk talán a 2 milliót is elérte. Az ismert arab televízióadón, az al-Dzsazírán a muszlim vallási vezetők már 2003-ban azért panaszkodtak, hogy csak Afrikában évente mintegy 6 millió muzulmán hagyja el az iszlámot. Ebből is egyértelműen kivehető, hogy a félhold árnyékában lévő országokban ugyancsak éheznek Krisztus tanítására. Rasid megtérésének döntő momentuma volt a Biblia és a Korán összehasonlító tanulmányozása. Mivel egy imám fia volt, és maga is reménybeli leendő vallási vezető, tökéletesen ismerte az iszlám szent könyvét. Tudta, hogy az iszlám hivatalos tanítása szerint a Korán örökkévaló és teremtetlen. Ezt a tökéletes jelleget a muszlimok az i'dzsaz szóval fejezik ki, ami annyit jelent, mint tökéletes, csodás, tévedhetetlen minden

tekintetben. Ám amikor Rasid elkezdte tanulmányozni a Koránt és összehasonlítani a Bibliával, észrevette, hogy sok hiba van benne, mind történelmi, mind nyelvi szinten. Gondolatait ai I'dzsaz al-Korán (A Korán tévedhetetlensége) című könyvében írta le, melyet 2009-ben adtak ki. Ez a mű a megtérése utolsó szakaszának és még felmerülő kétegyeinek valamiféle szintézise. Erről világosan ír a bevezetőben, melyben leírja, hogy abban az időben a legerősebben az fűzte őt az iszlámhoz, hogy meg volt győződve a Korán állítólagosan csodálatos és tévedhetetlen voltáról. Ahogy Rasid a Korán egyes részeinek tartalmát elemezte, rájött, hogy a Koránban leírt számos történet nyilvánvalóan bibliai leírásokból vagy ősi keresztény legendákból ered, ezek azonban gyakran el voltak fordítva, és az alakuló iszlám aktuális politikai és vallási szükségleteihez voltak hozzáidomítva. Más történetek pedig arról tanúskodtak, hogy a Korán szerzője nyilvánvalóan járatlan volt a történelem és a földrajz terén. Ez aláássa azt az iszlám dogmát, mely azt hirdeti, hogy Mohamed kijelentései bármilyen más információforrásnál tökéletesebbek és megbízhatóbbak. A muzulmán teológia szerint a Koránban szereplő valamenyi adat igaz volta a fő bizonyíték az arab próféta hitelességére.

Amikor Rasid a tudatára ébredt annak, hogy a Korán alaptalanul tulajdonítja magának az Isten kinyilatkoztatott szava címet, s hogy az arab muzulmánok többsége nem ismeri a Korán igazi értelmét (már csak nyelvi okokból sem, mert a Korán arab nyelvezete körülbelül olyan viszonyban van a mai arab nyelvjárásokkal, mint a latin nyelv a franciával vagy a románnal), akkor úgy döntött, hogy részleteket fordít le a szent könyvből marokkói dialektusra, s aztán a fordítását közzétette a Youtube-on. Ez természetesen a muzulmán vallási vezetők tengernyi kritikáját váltotta ki.

Folytatás a következő oldalon!

Így vagy úgy?

Minden vasárnap reggel istentiszteletre menet elmegyek egy kert előtt. És szinte minden alkalommal felfigyelek itt egy igen furcsa párra. Két egymás mellé ültetett túlevelű fáról van szó. Az egyik kiterjeszti ágait a levegőbe, és az ég felé növekszik. Szomszédja viszont olyan fajta, hogy ágai lefelé lógnak, minden a föld felé mutat rajta. Már többször felmerült bennem a kérdés, hogy most vajon melyik fenyőre hasonlítok. Merre irányul a tekintetem? Mire törekszem? Mi fontos nekem? Miért megyek egyáltalán istentiszteletre?

Az istentisztelet szóban benne van az „Isten” és a „tisztelni” szó. Igazán érdemes egyszer elgondolkodni azon, hogy valóban ez jellemzi-e átlagos vasárnap reggeleinket? Teljesen Isten áll a gondolataim és tevékenységeim középpontjában? Neki szeretnék tiszteletet adni és örömet szerezni? Akarom, hogy Isten egészen személyesen szóljon hozzám? Kész vagyok arra, hogy akaratát keressem, és valóra is váltsam? A felfelé ágaskodó fenyőhöz hasonlóan én is minden erőmmel felfelé törekszem, Isten felé?

Vagy az a helyzet, hogy az ember egyszerűen elmegy az istentiszteletre, mert ez hozzátartozik a vasárnaphoz? Bár érdeklődéssel követi az igehirdetést, de már az ebédnél nem képes visszaemlékezni annak tartalmára. Lopva újra meg újra az órájára

sandít, és gondolatban már a délutánra tervezett biciklitúrával foglalkozik...

Van-e ennek valami köze az igazi istentisztelethez, Isten tiszteléséhez? Aki az ágait lógató, „lekonyuló” fenyőhöz hasonlít, az végső soron nem Istenre néz, hanem magára és emberekre. Alig ér véget az utolsó ének, már érdekes beszélgetőtársak után kémlelve néz körül. Fő, hogy elújsághatják egymásnak, mi is történt mostanában, és élvezhetik az együttlétet a többiekkel.

Őszintén szólva én is ismerem az ilyen vasárnapokat. Ilyenkor eszembe sem jut, hogy éppen most, a hivatalos rész után lehetne Istent „tisztelni”, szolgálni. Túlságosan magammal vagyok elfoglalva. Közben pedig jó alkalom kínálkozna arra, hogy a hallottakat tetekre váltsa az ember. A mellettem ülő szomorú arcú nő biztosan örülne néhány vigasztaló szónak. Vagy kézen foghatom a síró gyermeket, aki szem elől veszítette az édesanyját, és segíthetek neki szülei megkeresésében. És egyáltalán: Feltűnik nekem, ha valaki először jár nálunk? Kész vagyok arra, hogy odamenjek hozzá, és szóba álljak vele?

Számomra a legeslegjobb helyen áll a két fenyő. Már jó sokszor ráztak fel, és tették fel nekem a kérdést, hogy milyen lelkülettel megyek az istentiszteletre. A fákkal ellentétben pedig nekem lehetséges az, hogy azonnal megváltoztassam a hozzáállásomat - Isten dicsőségére.

Átvétel az Ethos című folyóiratból

Rasid mássága a muzulmán világban természetesen sok ellenkezést szít. A műsorai közben érkező telefonhívásokon kívül, melyekben az emberek a megtérésükről tesznek tanúságot, fenyegetésekkel és sértegetésekkel is találkozok. de ez sem tántorítja vissza attól, hogy volt hittestvérei elé tárja Krisztus üdvöztető üzenetét. Végeredményben Rasid sohasem mondta, hogy a muzulmánok rossz emberek. A probléma nem az emberekben van, hanem az iszlám ideológiában. A muzulmánok az ő szavai szerint „az iszlám áldozatai”. Ezért szükségük van valakire, aki segítene nekik megszabadulni a rabszolgaság és a félelem bilincseiből.

A muzulmánoknak nagyon gyakran csak rendkívül hézagos ismereteik vannak a kereszténységről. Az egyik legelterjedtebb nézet, mely gyökeret vert köztük, azt állítja, hogy a keresztény Szentháromság az Atya, a Fiú és Szűz Mária (esetleg Gábor arkangyal). A muszlim vallási vezetők Jézus Krisztus személyének bemutatásánál csak az evangélium egyes erősen elferdített részeire hivatkoznak. Nem ismerik el őt Isten Fiának, mivel meghalt a kereszten. Az átlag muzulmánok alapján félreértelmezik az evangéliumot. Ehhez még hozzáadódnak a vádak, hogy a keresztények erkölcstelenül élnek, amit a hollywoodi filmekből vett példákkal támasztanak alá...

Rasidra és a keresztiség révén az evangélium hirdetésére meghívott valamennyi keresztényre sok aratnivaló vár. Hogyan csatlakozhatunk az aratáshoz? Mindenekelőtt imádkozzunk azokért a keresztény testvéreinkért, akik a muzulmán országokban élnek. Különböző egyházakhoz tartoznak, de összeköti őket az egyetlen Urba, a valóságos Isten és valóságos ember Jézus Krisztusba vetett hit. Már a ellenséges környezetben való pusztta jelenlétük is evangelizáció. Imádkozzunk azokért, akik kemény missziós munkát végeznek az iszlám hívei között. Imádkozzunk azokért a muzulmánokért is, akik a nagy veszély ellenére is Üdvöztetőjünknek fogadták el Krisztust, de hitükkel ugyanúgy rejtőzködniük kell, ahogy az első keresztényeknek kellett a katakombákban. Lehetőségeink szerint kapcsolódjunk be a jótékonyági akciókba, melyek célja, hogy segítsék a közel-keleti vagy az afrikai keresztényeket, akik gyakran háborúktól, üldöztetésektől és szegénységtől szenvednek.

A muzulmán országok evangelizációjához a Krisztussal és az Egyházzal való kapcsolatunk elmélyítése is hozzájárul. Sok európai keresztény családot, melyekben nem olvassák a Bibliát, és talán nincs is Bibliájuk otthon, erősen furdalhat a lelkiismeret, ha arra gondolnak, hogy egyes területeken (pl. Szaúd-Arábiában) a Biblia birtoklásáért börtönbüntetés jár. És ugyanúgy a szentmisén való részvételért, a szentségek vételért és a keresztény életmódért is. Sok keresztény langyos hite, illetve az, hogy nem képesek értékelni a kincset, mely a birtokukban van (vagy ami még rosszabb: a Krisztus tanításával ellentétes viselkedésük), kétségkívül hátráltatja nem egy muzulmán találkozását az Egyházzal.

Forrás: Szeressétek egymást!

Jezsoviczki Noémi

Mégis, kinek a karácsonya?

Magdi, Pista, vagy....?

– Magdikám, hová is tettük azokat az ezüstös színű girlandokat?

– Tettük? Te tetted el, Pista, amikor leszedted a fát januárban. Nincsenek ott a díszek mellett?

A bejgli már sült, készült a mákos guba, a hagyományos huszonnegyedikéi ebéd, Pista pedig egy hokedlin nyújtózkodva keresgélte a szekrényben a fadísztítéshez valókat. Nem volt jó ötlet felállni rá, mert megint belenyilallott a derekába, de most nem törődött vele, nem kezdett jajgatni, mint máskor, amikor egy kis sajnálatra vágyott. Magdi úgysem érzett vele együtt, az évtizedek alatt megtanulta elengedni a füle mellett hites ura panaszait.

– Jut eszembe, még az ajándékok sincsenek becsomagolva, pedig este jönnek a lurkók – morgott bele a gardróbszekrénybe, az asszony mégis meghallotta a konyhában.

– Már hogye lenne becsomagolva, tegnap elkészítettem mindent, ott van a Mama szobájában az összes csomag, még azt a nagy autópályát is bepapíroztam, pedig kellett hozzá vagy másfél tekercs. Sosem figyelsz rám, mit mondok, pedig szóltam, amikor kint kvaterkáztál a szomszédal, hogy gyere be, mert kellene valaki, aki lefogja az ujjával a szalagot, amíg megkötöm a masnit. Na, mindegy, megvan minden, neked semmi dolgod vele – zsörtölődött, és magában hozzátette: „Mintha bármikor is csomagoltál volna ajándékot.”

Közben meglettek a girlandok, és Pista fűjtatva leászott a hokedliről. A fát már reggel beleszorította a talpba, persze farnagni kellett, de az idén sem vágta el az ujját. „Már semmi nem a régi” – gondolta –, „boldog idők, mikor még a gyerekekkel együtt díszítettünk. De szép is volt!”

Most órá maradt az egész, mindig összegubancolódik az a fránya égősor, szaloncukrot pedig kimondottan utál kötni. Csak akkor vidámodott fel kicsit, amikor eszébe jutott, milyen bol-

dogok lesznek az unokák, ha meglátják a majdnem kétméteres fát. Mindig ilyen nagyot vettek, mióta világ a világ. Régen a gyerekek miatt, most meg az ő gyerekeik örömeire, hadd ámuljon az aprónép. Januárban meg majd felvagdossa, be lehet dobni a kazánba.

– Elmehtenénk a délutáni istentiszteletre, mire jönnek Éviék, már itthon is leszünk – javasolta, de a felesége rosszállóan nézett rá. – A vacsorát meg majd a Mama csinálja meg, ugye? Nem várhatod el egy ilyen idős asszonytól, hogy helyettem ott álljon a tűzhelynél.

Pista kicsit elszomorodott, de azt nem merte javasolni, hogy akkor elmegy egyedül. Dehogya hagyja itt őket, másnap egész nap hallgathatja, hogy Magdi mennyit dolgozott, ő meg azalatt csak a templomban ájtatoskodott.

– Az ünneplős fehér ingemet kivasaltad? – kérdezte, de már meg is bánta, mert az ing ott lógott a szekrényajtón. – Jaj, ne idegesíts fel, Pista, olyan vagy, mint aki nem is itt lakik. Egyáltalán észrevennéd, ha rénszarvasagancs nőne a fejemre vagy egyszer lila hajjal jönnék haza?

– Ne morgolódj már annyit, Anyus, örülj, hogy karácsony van!

– De mégis, kinek a karácsonya? Izzadva robotolok, takarítok, sütök, főzök, ajándékot csomagolok, inget vasalok, téged hallgatlak, ahogy dirigálsz...

– Jól van, na, ne haragudj már, a te ünneped is ez. Tudom, néha nem könnyű velem, de ha már ennyit kibírtál mellettem, bírd ki még ezt a karácsonyt is – ölelte át engesztelve a méltatlankodó asszonyt Pista. – Nézd csak, esik a hó! Ha megmarad, holnap elmegyünk egy nagyot sétálni, úgy, mint amikor a gyerekek kicsik voltak. Emlékszel, amikor elszakadt a szánkó kötele, és a lányok ott maradtak az út közepén, mi meg úgy tettünk, mintha nem vettük volna észre? Átmegyünk holnap ebéd után a két kicsiért Annáékhoz, és elvisszük őket is magunkkal. Mint a régi szép időkben, mit szólsz?

A bejgli cseppet megégett az alján, de Magdi mosolyogva tette ki a tepsit a hűvös előszobába. Még hogy ő a zsörtölődő! Ez a morcos medve sem jobb a Deákné vásznánál. Azért jó, hogy itt van vele. Ő maga annyira szédülős, ki mászna fel a hokedlira, ha kell valami a gardóbszekrényből?

A szavak tízparancsolata Jézus szerint:

1. Mielőtt szólnál, gondold meg, hogy az eszed a helyén van-e?
2. Engedd, hogy mások fedezzenek föl téged.
3. Legyenek jó szavaid. A tudomány még mindig keresi azt az orvosságot, amely a jó szavaknál többet használ.
4. Ne mondj ki mindent, amit gondolsz, de gondolj meg mindent, amit mondasz.
5. Legyenek erős bizonyítékaid, édes szavakkal.
6. Amikor beszélsz, akkor gondolj a zöld salátára: sokkal több úgy, ha több rajta az olaj, mint az ecet.
7. Nem elég beszélni, hanem mondani is kell valamit. Akit nem értünk meg, az nem közöl semmit.
8. Tanulj meg hallgatni. A hallgatás a beszédnek a legfinomabb formája.
9. Amikor kihágásokról, vétségekről hallasz, zárd el a nyelvedet a fogaiddal.
10. Legyél utolsó, aki beszél: így először fognak rólad megemlékezni.

G y e r m e k o l d a l

Kreatívkodjunk! Karácsonyi angyalka

Ami kell hozzá:

2 dl-es műanyag pohár

a nyomtatható sablon:

http://hid-tan.kreativcuccok.hu/wp-content/uploads/2015/10/ht_vilagitoangyalpr.pdf

színes ceruzák v. zsírkkréták

filctollak

olló

ragasztó

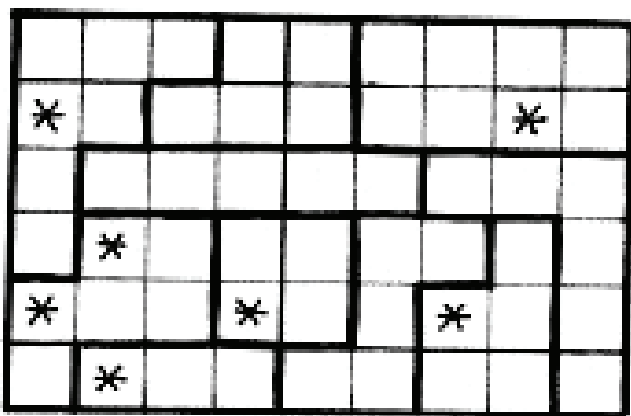
LED mécses

Korábban úgy gondoltam, hogy a LED-es mécsesek a világ leghaszontalanabb találmányai közé tartoznak, giccsesek és ez a gyertya, mint tárgy megcsúfolása... nekem azoktól a templomban elhelyezett, pénzbedobásra felgyulladású "gyertyáktól" is feláll a hátamon. Nnnna... most, hogy mindennek elhordtam ezt a találmányt, idén vettem belőle tízet. Ugyanis be kellett látnom, hogy vannak dolgok, amihez viszont pont jók ezek a vacok. Ilyen pl. az olyan lámpások készítése, amik alapvetően gyúlékony anyagokból készülnek, ezzel az elemes mécsessel azonban biztonságosan használhatók. Már hobby boltokban is kaphatók, én ALDI-ban és TESCO-ban szereztem be belőlük párat. Szerintem karácsony közeledtével ismét a polcokra kerülnek majd.

Videó-anyag: <https://www.youtube.com/watch?v=YISWkRrXjVs> (Forrás: Hid-tan.hu)

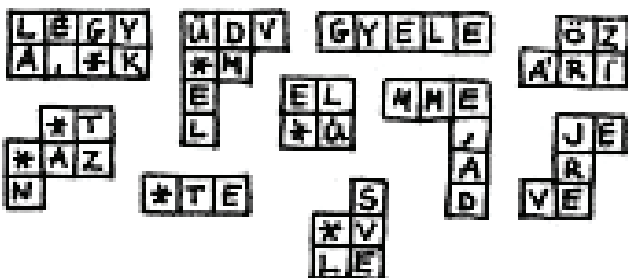
A világító angyalkát is és még más fantasztikus ajándék készítését megtanulhatod a december 12-én 10 órakor kezdődő kézműves műhelyünkben!

Szeretettel várunk!

SZÓTETRISZ!

KERESD KI A FORMÁKAT ÉS ÍRD BE A BETŰKET A MEGFELELŐ MEZŐBE! SEGÍTSÉGÜL A CSILLAGOKAT MÁR ELŐRE BEÍRTUK.

Az ibafai papi fapipa nyomában

(Ministránsok őszi túrája)

November 14-én 8 óra után néhány perccel búcsúzó szülők integettek a Kaposvár felé induló ministráns gyermekeknek. A Zöld Sárkány névre keresztelt egyházközségi busz Lóránt atya irányításával (aki most kivételesen nem ült volánhoz) és az „iskola időben” való keléstől még szenderegő legénységgel érte el Kaposvárt.

De amint a kis csapat kiért a megyeszékhelyről, máris felélénkültünk, mert kíváncsi szemeink elé tárult a Zselic dimbes-dombos vidéke. A Sasréten (a parkolás után) gyors kitérőt tettünk melynek során megcsodáltuk a gyönyörű kastélyt, majd a tavat is megnéztük.

Ezek után számháború következett. A sok kiolvasástól kimelegedve egy nem tervezett „levél fürdő” és az Alma-forrás vizének kikortyolása után letrappoltunk a kisvasút megállójáig.

Itt két izgalmas játékot játszottunk a jármű megérkezéséig, ami azután elvitt minket a vasutas emlékhelyig. Innen elgyalogoltunk Ibafára, miközben elénekeltük a híres pipa-nótát.

A gyönyörű papi pipamúzeum megtekintése után a Zöld Sárkánnyal elrobogtunk Szigetvárra, ahol egy kellemes termálfürdőzés után, este hét óra környékén haza is értünk. A templom előtt még egyszer rágyújtottunk a pipa-nótára.

Nagyon jó volt és tuti hogy legközelebb is eljövök!

Fuisz Soma
(Zsoma) 5.b.
Árpád Iskola

Az önbecsülés szükséglete - a vágyról, hogy szeresse- nek és hasznosak legyünk

A terem gyönyörűséges látványt nyújtott. A szószerk mellett egy napraforgókkal teletűzdelt óriási virágdísz ejtette rabul a szemet, gondoskodva az ünnepélyes hatásról. Sárgászöld vászonterítők biztosították a mese-szép asztali dekoráció díszletét. A tányérok és csészék között különböző árnyalatú sárga és barna színű napraforgók voltak szeretetteljesen elhelyezve, hozzájuk illő szalvétával és egy-egy bibliai idézettel. Minden kártyácskán egy napraforgómag. A részletek elbűvölték az embert. Tökéletes összhangban volt egymással minden, el egészen a kis sárga pralinékig, amelyek minden egyes növényt a helyén köszöntöttek, valamint a zöld gyertyákig, amelyek a sárga látképet itt-ott megtörve gondoskodtak a színek ízléses összehatásáról. Frissen vágott virág és frissen sült zsemle illata töltötte be a helyiséget. Alkotókédvű nők műve. A nő reggeli üdvözlét küldi.

Hozzá egy mélyenszántó, kihívást jelentő előadás, mely gondolkodóba ejt, belsőleg megmozdít, arra ösztönöz, hogy átgondoljam az életem, kiigazítsak lopva jelentkező helytelen viselkedésmódokat, és amely után jó elhatározások szárnyalnak és újjáéledt szívbeli tüzellel indulhatok neki a hétköznapiaknak - így a reggeli tökéletes.

A kemény igazságokat ropogós zsemle mellett, eszményi környezetben könnyebb megemészteni, mint odahaza, ahol netán halomban áll a mosni vagy vasalni való ruha, piszkos ablakok, kiengyelgetlen számlák vesznek körül, a gyerekek házi feladata pedig még elvégzésre vár.

A hercegnője vagy!

Bizonyos más női alkalmak légkörét viszont olykor megerőltetőnek tartom. Egy csoport összpontosítva figyelő növel együtt ülünk körbe egy gyertyát. Az egész inkább egyfajta terápiára emlékeztet. Az összejövetel célja, hogy valamennyi résztvevő feljavítsa egy kicsit megtépzott önbecsülését, és ismét felviduljon. A gyertya felől enyhe tömjénillat üti meg az orromat, és rosszullet fog el. Ez a rossz érzés csak fokozódik, amikor a csoport vezetője halk, áhítatos hangon felszólít minket, hogy nézzünk önmagunkba, és tárjuk fel, értelmezzük, fogadjuk el lelkünk rezdüléseit. Isten szépnek talál téged, a hercegnője vagy, neked is szépnek kell tartanod magad! Nevezd meg azokat a csúnya embereket, akik kétségbe vonták ezt a szépséget, megakadályozták önmagad kibontakoztatásában, és ezzel fájdalmat okoztak neked. Tanárok, szülők, ifjúsági vezetők és lelkészek vezetnek a listát. A háttérben dicsőítő zene. Az egyik nő „lélekben látja”, amint a mellette ülő csecsemőként sírt, az édesanyja pedig magára hagyta. Az élete során szerzett minden további sérülés minden bizonyos erre az elutasítással kapcsolatos kora gyermekkori élményre vezethető vissza. Úgy-

nevezett lelki adományok önmagunk megtalálásának szolgálatában. Könnyek hullnak, elhangzik a belső gyógyulás ígérete. Buzgón imádkoznak az egyik fiatalabb nőért, akinek súlyos bántásokat kellett elszenvednie túl szigorú apjától, aki tinédzser korában megtiltotta neki, hogy fülbevalót viseljen. Egy másik nő mély lelki-szellemi válságba jutott, mert még nem találta meg elhívását.

Hiába várok olyan nők beszámolóira, akiket megerőszakoltak, szexuálisan zaklattak, megcsalta őket a férjük, háború következtében elveszítették otthonukat vagy egy beteg gyermeküket, gyógyíthatatlanul betegek, anyagilag tönkrementek, éheznek, és joggal tartanak igényt törődésre, szájalomra és szakszerű segítségre. Megkeseredett egyedülálló vagy munkanélküli segélyen élő sincs köztük. Annál inkább jó felépítésű, a háború után vagy a gazdasági csoda idején született leányzók, a földlakók azon parányi kisebbségének tagjai, akik esténként tele gyomorral és fűtött szobában térhetnek nyugovóra. A világ legtöbb nője mindenét odaadná azért, ha ezt az életet élhetné, mint mi.

Az áldozati szerep fogságában

Talán elnézőbb lennék ezzel a jó közérzet körül forgó szertartásossággal, ha később, mint életrevaló hívő nőket láthattam volna viszont a résztvevőket, akik felemelt fejfel szolgálják Isten és az embertársaikat, és mások életének meggazdagítására vetik be adottságaikat. Sajnos többnyire tíz év múltán ugyanilyen női összejöveteleken lehetett őket megtalálni. Még mindig keresve a belső gyógyulást, önmaguk értékét, lelki-szellemi elhívásukat. Sebesülések frissen felgyülemlett halmazát szellőztetik meg. Mindazt, ami az érzékeny ént megkérdőjelezte, bántásnak könyvelik el, nagyvonalúan hódolnak áldozati szerepüknek. A főnököd ronda volt veled, a lelkészed nem hívott fel, amikor influenzás voltál - de ne aggódj, Isten kedvel téged. Ismeri vágyaidat, be akarja teljesíteni álmaidat, mindig veled van. Helyeslő bólogatás, elmormolt „ámen” és „dicsőség az Úrnak”.

Megint egészen másfajta képek villannak át a fejemben. Mi a helyzet az észak-koreai keresztények vágyaival, akik a mai kínzást talán már nem élik túl? Annak az iraki keresztény családnak az álmaival, ahol az édesapa karácsonyeste egy a templom ellen elkövetett merénylet alkalmával életét veszítette? Milyen ijesztő ez az éles ellentét!

A bűn áthárítása

A modern önértékelési programok alapvető tévedését - legyenek azok keresztények vagy világiak - már a Biblia legelején megtaláljuk: Ádám és Éva egy önértékelési válság kellős

közepén. Elrejtőznek, szégyellik magukat, látogatják a fejüket, sebtében összefűzött fügefalevelekkel takarják el meztelen testüket. Isten kérdőre vonja őket, ők pedig kapásból visszavágnak: „A nő, akit megteremtettél, a kígyó, akit beengedted a kertbe, végső soron te vagy a hibás, Isten...”, te meg az ostoba fád, amelyikről nem ehettünk.” Mélyszégyenesen meg vannak sértődve. Ezzel ünnepélyesen színre lépett mások okolásának a művészete. Istent első számú ellenségnek nyilvánítják, akadálynak az önmegvalósítás útján.

A rosszkedv az ebédőasztalnál, a kis hazugság a munkahelyen, a pornóoldalon vetett titkos pillantás, a gyalázkodás a női alkalmon, a gúnyos megjegyzés - a dühöngő én-kultusz a Te és az én életemben ma is változatlanul virágkorát éli, Jézus Krisztus gyülekezetének ajtajában sem torpan meg, néha pedig igencsak fennköltnek tűnő lelki-szellemi szóhasználatkal álcázza magát. Az önimádat megszállottsága, amikor az én elképzelésem, az én lelki-szellemi jólétem áll a középpontban, időnként ugyanolyan rombolóan hathat, mint a háztartás, a hivatás, a munka túlzott tisztelete. Hiperaktivitás keresztény módra.

„Bűzhödt pondrósák”

Az Isten Igéjében egyértelmű figyelmeztetéseknek az összes vészharangot meg kellene kongatniuk nálunk szájalomra szenvedélyesen vágyó modern keresztényeknél. A Biblia nem rejt véka alá, hogy önmagunk megvetésének oka mind a férfiak, mind a nők esetében saját magunknál keresendő. A neve „bűn”. Legjellegzetesebb ismertetőjegye az attól való mély-séges ódzkodás, hogy életünk kudarcának okát a saját lelkünkben keressük. Lehengerlő az a találatkényszer, amellyel az ember megpróbálja száműzni tudatából a „bűn” szót. Sokkal szívesebben beszélünk a hiányainkról, nehézségeinkről, gátlásainkról, csalódásainkról, életünk fordulópontjairól, sebesülésekről, a körülményekről vagy a sötét hatalmakról, amelyek gyötörnek minket. Óriási iparág él ebből, a keresztény világban is.

A biblikus megtérés a melletti döntés, hogy saját gondolatainkat elszakítjuk a velünk született „de a többiek...”- beállítottságától, és a Biblia világosságában egyszer őszintén szembenézünk saját bemocskolt gondolatvilágunkkal. Én magam nagyon is képes vagyok rá, hogy vasárnap reggel még az istentisztelet kezdete előtt ráförmedjek a gyermekeimre, a férjemet bosszúsán kizavarjam a fürdőszobából, hangosan panaszkolom, hogy senki sem üritette ki a mosogatógépet, és vigaszul megegyek egy doboz bonbon - aztán röviddel utána odaadó áhítattal telve énekeljem: „Életem csak Tiéd, Uram.” Mindezt egyetlen óra leforgása alatt.

Ráadásul mindehhez társul a képmutatás. Meg a megterhelt lelkiismeret, a pralinék következtében pedig néhány felesleges kiló a csípőn. Mondhatja nekem a női alkalmakon akárhány kedves szolgáló néni, hogy Isten kedvel engem, és szépnek talál - ez semmire se jó, és nem változtat meg semmit. Az önértékelésem a béka feke alatt marad. Luther szavaival élve „bűzhödt pondrósák” vagyok, és az is maradok.

Folytatás a következő oldalon ➔

Bármennyire jogosak is a panaszaim másokkal szemben, ameddig a saját életem szénáját nem teszem rendbe, a lélek a bűjőcska foglya marad. Amikor Jézus kijelentette: „... az igazság megszabadít titeket” (János 8,32), akkor nem az azzal a férjjel kapcsolatos igazságra gondolt, „akit nekem adtál”, sem az azokkal a gyermekekkel kapcsolatosra, „akiket nekem ajándékoztál”, hanem a saját magammal kapcsolatos igazságot értette ez alatt.

Isten öltözködési rendje

A baj Mózes első könyvében vette kezdetét, Mózes első könyvében jött a megoldás is. Isten maga tette meg azt, amire a bukott ember nem volt képes. A fűgefaleveleket lecserélte bőrruhára. Elpártolt teremtményeit rendes, meleg gúnyába öltöztette. Nem alkalmazott olcsó sminket, hogy megőrizze a látszatot. Le kellett vágni egy áldozatot, vérnek kellett folynia, a szegényt így takarta be. Mozgásba jött egy évezredekben átívelő üdvterv, melynek során ezeknek az új ruháknak visszatérőn döntő szerep jut. Ézsaiás „szennyes ruhaként” (Ézsaiás 64,5) írja le arculatunk öntevékeny ápolását, és „hamu helyett fejdísz” ajánl (Ézsaiás 61,3). Zakariás próféta álmában látja, ahogy Sátán a vádlottak padjára ülteti Jósua főpapot, míg csak fel nem hangzik az Úr megváltó szava: „Vegyétek le róla a piszkos ruhát! (...) Nézd! Elvettem a bűnödöt, és díszes ruhába öltöztetlek téged” (Zakariás 3,4).

Talán ez a történet járt Jézus fejében, amikor a tékozló fiú apjának szájába ezt a parancsot adja: „Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok reá...” (Lukács 15,22). A Biblia végén pedig János Krisztus menyasszonyát „fényes, tiszta gyolcsban” látja, és mindjárt magyarázatot is ad rá: „Ez a gyolcs a szentek igaz cselekedeteit jelenti” (Jelenések 19,8). Itt is döntő, hogy az Úr ajándékozza a ruhát: „megadott neki, hogy felöltözzék fényes, tiszta gyolcsba”. Ezekhez a ruhákhoz is, akár csak a Mózes első könyvében szereplő bőrruhákhoz, le kellett ölni egy áldozatot, és vérnek kellett folynia. Isten Fia úgymond magára vette a mi szegyenünk „szennyes ruháját”, és abban ment a keresztre, hogy a csere végbemelessen. A mi részünk: hálásan elfogadni a cserét, és új életet kezdeni Isten szolgálatában, szárnyakat kapva az Ő kegyelme és bűnbocsánata által.

Az ígéret, miszerint: „Nincs tehát most már semmiféle kárhozható ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak” (Róma 8,1) nem az én központú lelkek bátorítására szolgáló vigasznak volt szánva, hanem egy életfogytiglanra ítélt rab megkönnyebbült üdvírgázának, aki leteheti hasznavehetetlen rongyait, és átéli, ahogy fejedelmi ruhát terítenek a vállára, a kezébe pedig egy a király dísztermébe szóló kézzel írt meghívót nyomnak. Nem csoda, hogy valódi megtérések esetében, amikor valaki keresztény hitre jut, mindig érezhető a levegőben egy leheletnyi ünnepi hangulat.

Ilyenkor ugyanis azzal az Istennel találkozunk, aki csak egyetlen egy dolgot vesz számba: a pazarlóan túláradó szeretetet. Azok a józan fickók, akik az ünnepségektől félrevonulva végzik a maguk számításait, sosem jártak jól Nála: Az idősebb fivér a tékozló fiú példázatában (Lukács 15), aki összeszámolja,

hány éven keresztül szolgált az apját ellenszolgáltatás nélkül. Júdás, aki jelképesen szólva zsebszámológéppel a kezében figyel, közben Mária egy üveg drága kenetet önt az Úr lábaira (János 12,1-8). A szőlőmunkások, akiket megizzasztott az egész napi munka, és látniuk kell, ahogy a lusták, akik csak a nap vége felé álltak munkába, ugyanannyi bért kapnak (Máté 20,1-16).

A kegyelem nem számítgat. A kegyelem odaajándékozza magát. A kegyelem felemeli a porból a bűnét bánó bűnöst, és emelt fővel küldi őt vissza a hétköznapijaiba. Aligha csodálkozhatunk azon, hogy a zsoltáros magán kívül volt örömben: „De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az Urat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tetteidet” (Zsoltárok 73,28). A kérdés, hogy „Mi jár nekem? Mi hasznom belőle?”, kiszolgált. Mert Őbenne bőségben van részem!

Elengedni, hogy megnyerjünk

Mit jelent ez a gyakorlatban? Hogy felismerem, mennyire értéktelenek és kinosak a saját kísérleteim, hogy érvényesüljek az önértékelésem embertársaim csodálata révén feljavításom, továbbá Istent és az embereket a saját

vágyaim kielégítésének szolgálatába állítom. Hogy bevallo, m i l y e n b ű n ű d ű s a „pondrósák”, segítségül hívom Istent, és megkérem, hogy az Ő ruhásszekrényéből ruházzon fel engem. Valódi értékünk megtalálásának bibliai útja, úgy tűnik, ez: ajándékozod el az életed, és újra visszakapod. Csak a büszkeségbe és az önimádatomba kerül.

Ez nem jelenti magától értetődően azt, hogy a fentebb leírtakhoz hasonlóan balul sikerült napi kezdések a múltéi lesznek. Az örökkévalóság innenső oldalán bűnös ember maradok, bármilyen vétekre képes. A dühkitörések továbbra is gombnyomásra kiválthatóak, a jó cselekedetek sokkal kevésbé. De Istentől kísérve nagyobb annak a valószínűsége, hogy bocsánatot kérek a helytelen viselkedésemért, és elhatározom, hogy legközelebb eleve megőrzöm a nyugalmamat, ahelyett, hogy kiakadjak, aztán meg pralinéval etessem a bánatos lelkem.

Pál apostol arra hívja fel a figyelmünket, hogy az „új ruhát” minden egyes napon tudatosan magunkra kell öltönnünk: „Öltösetek tehát magatokra - mint Isten választottai, szentek és szeretettek - könyörületes szívet, jóságot, alázat, szelidséget, türelmet. Viseljétek el egymást, és bocsásatok meg egymásnak, ha valakinek panasa volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is” (Kolossé 3,12-13).

Érdekes módon a Bibliában említésre kerülő egyetlen istentiszteleti liturgia a viselkedésünkkel kapcsolatos. Jézus felszólít bennünket: „Ha tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy atyádfiának valami panasa van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki

előbb atyádfiával, és csak azután térj vissza, s vidd fel ajándékodat” (Máté 5,23-24).

A Biblia nem tulajdonít jelentőséget annak, hogy az istentiszteleten lapról vagy „szabadon” imádkoznak-e, hogy az ének milyen zenei kísérettel és milyen nyelven történik, hogy talárban vagy anélkül szól-e az igehirdető, és hogy mennyire rövid vagy hosszú a prédikáció. Úgy tűnik, sokkalta fontosabb a gyülekezet lelki-szellemi tisztasága szempontjából, hogy az istentiszteleten résztvevők felvegyék „új ruhájukat”, és rendben legyenek egymással.

Önazonosság Krisztusban

Milyen hatást gyakorolnak ezek a bibliai felhívások az önértékelésünkre? Mélyreható! Arról a nőről, aki felismerte, hogy „szent és szeretett” (Kolossé 3,12), sugárzik az öntudat, mivel már nem saját magával van megszállottan elfoglalva, hanem azon igyekszik, hogy egyre inkább elforduljon magától, Krisztusra irányuljon az élete, és Őbenne találja meg önazonosságát és értékét. A zsoltáros nem véletlenül állapítja meg: „Örömmel derülnek, kik rátekintenek” (Zsoltárok 34,6). Egy ilyen életben a teljesítmény és az elfogadottság már nem meghatározó tényező, még a nő/férfi közti különbségtétel sem vita tárgya többé, mert Krisztusban „nincs férfi sem nő” (Galata 3,28). Az ilyen nőt egyre kevésbé fogja vonzani a világban megszerezhető tekintély. Isten Igéjéből táplálkozik, ha pedig kellemetlenségek, csalódások jelentkeznek az életében, többé már nem az a kérdés lesz a döntő, „Hogyan érzem magam mindeközben?”, hanem: „Mi van megírva?” Elhívása, hogy Istennek ezt a lenyűgöző szeretetét minden eszközzel továbbadja, aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt” (Róma 13,8). Ez a nő nincs híjával barátságoknak, mivel a keserűség, az irigység, a csüggedés most már távol áll tőle. Akinek sok bűne bocsáttatott meg, az nagyon szeret. Ez a nő többé már nem megy embertársai idegeire azzal az elvárásával, hogy figyelemben részesítsék, tekintettel legyenek rá, és dicséretet arasson. Ő maga az, aki másoknak figyelmet szentel, és dicséri őket. Ahol a lelki testvérek így viszonyulnak egymáshoz, ott a legnemesebb értelemben lehetővé válik a missziói lelkületű gyülekezetépítés.

A színésznő, Audrey Hepburn állítólag ezt mondta egyszer: „Ha tetszetős ajkakat szeretnél, mondj jóságos szavakat. Ha szép szemeket szeretnél, keresd a jót az emberekben. Ha karcsú szeretnél lenni, oszd meg ételed az éhezőkkel. Ha egyenes tartást szeretnél, járj abban a tudatban, hogy sosem jársz egyedül.”

„Papjaid öltözzenek igazságba, híveid pedig ujjongjanak!” (Zsoltárok 132,9). Isten öltözködési rendje köszön itt vissza. Felszabadulunk a nyomasztó teher alól, hogy megírjuk saját sikertörténetünket, mert Jézus a kereszten már biztosította mindazok számára a boldog véget, akik hisznek Őbenne. Szabad ujjongásunk. Az örömteli hangulat közepette pedig épül Isten országa.

Nicola Volkommer, szül.: 1959, férjezett, négy gyermek édesanyja, tanárnő és könyvszerző, hobbi: zongorázás és éneklés, Reutlingenben (Németország) él.

Számomra...

Jézus számomra a következő:

Az Ige, amelyet ki kell mondani.
Az igazság, amelyet el kell beszélni.
Az út, amelyben haladnunk kell.
A világosság, amelyet meg kell gyújtani.
A szeretet, amelyet meg kell élni.
Az öröm, amelyet meg kell osztani.
Az áldozat, amit föl kell ajánlani.
A béke, amit szét kell szórni.
A kenyér, amit meg kell enni.
Az éhes, akit táplálni kell.
A szomjas, akinek enyhíteni kell szomját.
Az egyedülálló, akit szeretni kell.
Az újszülött, akit be kell fogadni.
Az idős, akit szolgálunk kell.
Jézus az én Istenem.
Jézus az én jegyesem.
Jézus az én életem.
Jézus az én egyetlen szerelmem.
Jézus a mindenem.
Jézus számomra egyedüli.

Rokonszenves Jézus

Te vagy a hajnalcsillag (2Pét 1, 19)
Te vagy a köszikla (1Kor 10, 4)
Te vagy a jóság sugara.
Te vagy a mélységből feltörő fényesség.
Te vagy az út, amely vezet bennünket.
Köztünk jártál, és jót tettél (ApCsel 10, 38)
Te vagy az élet mérkőzésének legjobb edzője.
Egy igaz jó barát vagy.
Te vagy minden idők férfija.
Te vagy az óriások formálója.
Te vagy a legkiválóbb kihívás.
Szimpatikus vagy, Jézus.

Tóth Sára Táncol a por

Tóth Sára irodalomtudós a Harmat Kiadó alapító szerkesztője és kilenc évig főszerkesztője volt. Jelenleg a Károli Gáspár Református Egyetem Anglisztika Intézetének oktatója. Tanulmányai a hitről, spiritualitásról, kultúráról fejt ki gondolatait, személyes visszaemlékezéseivel kiegészítve.

A kötet szerzője elemzi többek között Pál apostol Filippiekhez írt levelének két sorát: „Örüljetek az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljetek!” (4,4). Tóth Sára rámutat a nyilvánvaló kettősségre: egyrészt az emberi történelemben – makro- és mikroszinten egyaránt – minden korban megismétlődő szörnyűséges eseményekre, melyek szinte kizárják, hogy bárminek is feltétlenül örülhessünk, másrészt viszont az öröm vonzásában élünk. „... ez az ember legmélyebb vágya – hogy fel szólítsák az öröme, és lényének közép-pontjában az öröm alig észrevehető csírája életre keljen és szádba szökkenjen.” A kötet írója hangsúlyozza, hogy Pál apostol és a hozzá hasonló nagy szenvedők szent öröme – mivel nincs rá racionális magyarázat – az öröm egyedüli forrásához vezet el. „Isten az egyetlen, akinek joga van öröme szólítani. Egyedül ő szólíthat így, aki mindent átlát, és aki azt állítja, hogy nagyobb okunk van öröme, mint szomorúságra. A lét végső szava az öröm, állítja ő, aki a valóság egészét tekinteti...”

Az emberi önzés, illetve a másik személyhez való kapcsolatunkat vizsgálva Tóth Sára kifejti: miközben saját érdekünkben „minden köpenyegforgatást, minden következtetlenséget, minden szeszélyt képesek vagyunk igazolni, a másik érdekében már sokkal kevésbé.” Pedig a hűség pont azt az egyet követeli, amit nem tűr el a világ és az emberi szív, hogy „a keresztfeladásában tetőző isteni hűség mintájára, ha kell, szembemenjek önmagammal.” A szerző a sok válast is azzal magyarázza, hogy a szigorú keresztény szexuális etika, „a holtomiglan-holtodiglan hűség valójában az Istennel való bensőséges közösség megélésének elsődleges terepe, és ebből a kontextusból kilépve betarthatatlanul nehéz.” A két viszony, az égi és a földi szerelem ugyanis a legszorosabban összetartozik. A misztikusoktól tudjuk, hogy „Isten forró szerelme az ember iránt (...) olyan konkrét és valóságos, mint a földi szerelem, de fordítva is igaz: amikor a földi hitves karjai ölelnek, egy szersmind Isten ölel engem. Ezért óriási a házasság a maga testi-lelki dimenzióiban.”

Tóth Sára szerint két ember nem ismerheti egymást a maga teljes mélységében,

egyedül Isten ismer minket igazán. „De nem azért, mert mindentudó. Hanem azért, mert szeret. A szeretet szemével látja az embert. Ezért a másik mély ismerete csakis a szeretet által lehetséges.”

János evangéliuma leírja, hogyan gyógyított meg Jézus egy születésétől kezdve vak embert (9,1-41). A kötet szerzője a megtérés egyik legmélyebb értelmének nevezi, hogy ráeszmélek és meglátom, amit nem láttam eddig. A következő lépéscsúfok pedig az, amikor úgy tudom látni önmagammat és a világot, ahogyan Isten látja. „Isten Krisztusban teremtett engem és az egész világot, és Krisztusban látja: jónak, szeretetre méltónak, megváltottnak. És ebben áll az evangélium bolondsága. E mélyebb látás azt mondja, hogy a világ alapvetően jó és meg van váltva, és van remény!” A megtérés azonban nem megérkezést, mindentudást jelent, hanem állandó útonlevést. „Az élet egy szersmind út és igazság, az igazság egy szersmind út és élet, és az út egyszerűen igazság és élet. Úton lenni Isten felé egyenlő élni. Elmélyülni és előrejutni az ő megismerésében.”

A könyv egyik legszebb, katarzist kiváltó fejezete Tóth Sára személyes visszaemlékezése, amikor felidézi szülei válását. Édesapja elköltözött a családtól, édesanyja pedig egyedül nevelte őt és két testvérét. Bár tanárnő volt, egyre többet ivott. Tóth Sára, bízva az ima erejében, kitartóan fohászolt édesanyjuk gyógyulásáért, ami végül az Úr kegyelméből bekövetkezett. Ám Isten útjai gyakran kifürkészhetetlenek, s nem sokkal ezután az édesanyjuk rákban megbetegedett. Nem nyúlt azonban ismét a pohárhoz, élete hátralevő négy évében Isten szeretetében élve absztinens maradt, s a halálra készülődve Jákob Józsefhez intézett búcsúszavait jegyezte fel: „Én elmegyek, de az Isten veletek marad” (Ter 48,21).

Az Isten országának kérdéskörét vizsgálva a szerző emlékeztet rá, hogy Lukács evangéliuma szerint Jézus azt mondta: menyei Atyja elrejtette az Isten országának dolgait a „bölcsek és értelmesek elől, de felfedte a gyermekeknek (Lk 10,21). Ehhez kapcsolódik T. S. Eliot Négy kvar tett című verse: „A nemlét és a létezés közt./ Váratlanul egy napsugárban,/ Még miközben táncol a por,/ Gyerekek nevetése tör ki.” Tóth Sára rámutat, hogy van, amikor csak a port látjuk, „(...) a halott anyagnak való kiszolgáltatottságot.” Fölteszi a kérdést: „Melyik a valóság? Ez, vagy Isten élete, túlradó öröme, az öröm tánca? (...) Amikor kitör a gyerekek nevetése, mert ők látják.” „Lét és nemlét közt”, mert az Isten országa „van is és nincs is, mert éppen most jön létre. Éppen most történik, általunk, bennünk” (Harmat Kiadó, 2015).

Bodnár Dániel/Magyar Kurír/

A HIHETETLEN MIKULÁS

„Persze, kicsim! A Mikulás tényleg létezik!”

Igazán bájos, hogy hány millióan hisznek világszerte a Mikulás létezésében. Bár igaz, hogy ezek közül a legtöbben 120 cm alattiak, mégis lenyűgöző, hogy mennyien várják évről-évre a nagy szakállú, piros ruhás Télapót. Mielőtt azonban az idén is kikészítjük az üres csizmacskákat, érdemes elgondolkodni az alábbiakon:

A földgolyón ma körülbelül 2 milliárd gyermek él (18 év alattiak). Természetesen a Mikulás nem látogatja meg mindannyiukat. Ha ebből leszámítjuk a muzulmán, hindu, zsidó és buddhista vallású országokban élő gyerekeket, akkor a Mikulásnak 85%-kal kevesebb munkája akad, hiszen mindössze 378 millió gyerek (a népszűrési statisztikai hivatal szerint) várja őt karácsonykor. Ha átlagosan 3,5 gyermekkel számolunk családonként (népszámlálási adatok szerint) és feltételezzük, hogy legalább egyikük egész évben „jó” volt, a Télapónak mintegy 108 millió otthonba kellene ellátogatnia.

Keletről nyugat felé haladva, (ami logikus dolog lenne) figyelembe véve az időzónákat és a Föld forgási sebességét, karácsonykor a Télapónak összesen 31 óra áll rendelkezésére. Ennek alapján másodpercenként 967,7 helyen kellene megállnia. Családonként pontosan egy ezredmásodperc jutna arra, hogy leparkolja a szánt, kiszálljon, besurranjon a kéményen, megtöltsen a csizmacskákat, a többi ajándékot letegye a karácsonyfa alá, megegye a számára kikészített süteményt, felmászson a kéményen át, felüljön a szánra és továbbhajtszon.

A számítás kedvéért tételezzük fel, hogy a 108 millió helyszín egyenletesen oszlik el a kontinensek felszínén, ami nyilvánvalóan lehetetlen. Így háztól-házig kb. 1 km-es utat vagyis összesen 121 millió km utat kellene megtennie – megállás vagy pihenő nélkül. Hogy mindezt 31 óra leforgás alatt teljesíteni tudja, a Mikulás szánjának több, mint 1.000 km/sec sebességgel kellene haladnia, ami a hangsebesség 3.000-szeresének felel meg! Összehasonlításképpen a leggyorsabb ember által épített jármű a Ulysses (ejtsd: Julisszíz) űrrakéta csigalassúsággal, mindössze 44 km/sec.-mal „vánszorog”. Egy átlagos rénszarvas maximum 24 km/h sebességgel képes haladni.

A következő elgondolkodtató tényező a szán maximális teherbírása. Ha gyermekenként legfeljebb egy darab közepes méretű Lego készlettel számolunk, melynek súlya 1 kg, a szánra mintegy 500.000 tonna játékot kellene felrakodni a Mikulás tömegén felül. Egy szokványos rénszarvas teherbírása megközelítőleg 140 kg. Ha egy repülő rénszarvas ennek a tízszeresét is elbírná, 8 vagy 9 ilyen szánhúzó akkor sem lenne elegendő ekkora mennyiségű ajándék elszállításához. A Mikulásnak 360.000 szarvasra lenne szüksége a feladat elvégzéséhez, amely a fogat össztömegét 54.000 tonnával növelné meg. Ez hozzávetőleg hétszerese az Erzsébet Királynő tömegének (mármint az óceánjáró súlyának és nem az uralkodóénak).

Egy 600.000 tonna tömegű 1.000 km/sec sebességű járműnek olyan hatalmas légellenállása lenne, hogy a rénszarvasok ropogásra sülnének a súrlódás következtében (gondoljunk csak a légkörbe belépő űrhajókra). A fogat első két szarvasára egyenként 14,3 kvintillió ($14,3 \times 10^{30}$) Joules súrlódási erő hat-

na másodpercenként, melynek következtében az elől haladó, majd az összes többi állat fülsüketítő hangrobbanások kíséretében azonnal szénné égne. A teljes fogat megsemmisüléséhez elegendő lenne 4,26 másodperc – ennyi idő alatt pedig a Mikulás még csupán csak az 5. családhoz juthatna el.

De mindez aligha számítana, mivel a 0,001 másodperc alatt 1.000 km/sec.-ra való gyorsulás következtében a ráható gyorsulási erő mértéke 17.500 g lenne. A szerény becslések szerint is a legalább 115 kg súlyú Télapóra (ami nevetségesen kevésnek tűnik) az induláskor 2.000 tonnának megfelelő tehetlenségi erő hatna, amely azonnal összeroppantaná és a helyén csak egy rózsaszín, kocsonyás pacni maradna.

Tanulság

Mindezek fényében valóban lenyűgöző, hogy olyan sok kisgyerek (sőt még néhány felnőtt is!) őszintén hisz a Mikulás létezésében. Ehhez képest a jászolban fekvő kisdud története jóval hihetőbbnek tűnik. Jézus Krisztus élete dokumentált tény, amelyet a Biblián kívül számos történetíró is megerősít. Néhányan közülük azt állítják, hogy több bizonyíték támasztja alá Jézus születését, halálát és feltámadását, mint Julius Cézár létezését.

A szemtanúk által leírt bizonyágtételek ellenére sokan elutasítják Jézust és mítosznak vagy legendának tartják. Akik azonban készek gyermeki hittel elfogadni Őt, azok számára Krisztus Isten országában tartogat, el nem múló örökséget (Márk 10,14)

Tollas Tibor

Fekete karácsony

Karácsonyén, a börtönmélyben
Utam újra hozzád vezet.
Harminc évig te jöttél hozzám,
S most Betlehembe én megyek.

Három királyok kincse után
Uram üres a két kezem.
Három koldusnak szegénysége,
Amivel hozzád érkezem.

Aranyaimat szerteszórtam,
Évek súlya a vállamon.
S tömjén helyett e tömött zsákban
Feketéllik a bánatom.

Királyaid csillag vezette
S nem állta útjuk senkisé.
Engem hét falon át hozott hozzád
Pirosuló mécses: a hitem.

Pásztorok útját angyalok mondták
S ki megtalál, az oly kevés.
Engem négy éve űz utánad
Bús angyalod: a szenvedés.

Véresre jártam már a lábam.
Fagy járta át a csontomat.
Fáj az éhség és senkim sincsen
Rajtad kívül, ki befogad.

Sose vágytam így szeretetre,
Sose voltam ily elhagyott.
Zörgetek Uram, jajj erressz be,
A régi énem már halott.

Nem kérek fényes karácsonyfát,
Egy gyertyaláng elég nekem,
Ha kigyúl majd a te csillagod
Börtön felett a Betlehem.

(A vers közlése emlékezés az '56 utáni szomorú karácsonyokra)

Jánosi Dalma

A zene, számomra kegyelem

„Meg vagyok győződve róla, hogy az egyik leghitelesebb nyelvezet, amelyen Istenről beszélhetünk a ma emberének, maga a zene. Az én esetemben pedig a popzene az, amely azonnal behatol az emberek fülébe és a szívébe” – vallja **Cristina Scuccia** nővér, a *The Voice of Italy* tehetségkutató tévéműsor győztese, a Szent Családról elnevezett Orsolyita Nővérek Kongregációjának tagja.

Mikor kezdődött a zene és az éneklés iránti érdeklődésed?

Kislány korom óta szeretek énekelni. Azon gyermekek egyike voltam, aki a seprűnevet mikrofontartóvá alakította, és reggeltől estig az iskolában tanult dalokat énekeltem.

Érezted valaha az életedben zene és hit, színpad és templom közötti összeférhetetlenséget?

Egy rövid történetet szeretnék elmesélni ezzel kapcsolatban. Egy alkalommal, egy fiatal fiúval beszélgettem, aki a számtalan előítélet miatt kamaszkorában eltávolodott az egyháztól. Véletlenszerűen ismertem meg ezt a fiút a próbák alatt az egyik hangstúdióban. Hálás szívvel köszönte, hogy énekemmel bátran, kitartóan és erőteljesen hirdetem Krisztust a világnak. Mély szomorúságot éreztem a hangjában, miközben fájdalmas tapasztalatait mesélte az egyházban megélt rossz tapasztalatai miatt. Az volt a benyomásom, hogy vágyakozik a hitélet felfedezésére.

Elmesélte, hogy barátaival együtt a plébános bátorítására gitárokkal és elektronikus hangszerekkel, dobokkal kísérték a mise dalait. Ez volt a legszebb szolgálat, amelyet Istennek felajánlhattak, és a fiatalok nagy számban részt is vettek ezeken a miséken. Sajnos azonban nemsokára egy gyakran előforduló, szomorú helyzetben találták magukat: a plébánia azon hívei, akik a tökéletesség ruhájában tetszelegtek önmaguk előtt, nem akartak teret engedni a fiataloknak, így elűzték őket a templomból. Ők pedig, mivel úgy érezték, hogy neheztelnek rájuk, teljesen elfordultak és eltávolodtak az egyháztól. Odáig fajult a helyzet, hogy azt mondták nekik, hogyha ezt a típusú zenét a templomban játsszák, akkor halálos vétket követnek el. De hogy is korholhatták ezeket a fiatalokat? A fiatalok serdülőkorban nagyon érzékenyek, ha durván megszólják őket, mivel nincs még erős hitük, könnyen elmenekülnek az egyházból. Azért meséltem el ezt a szomorú, de tanulságos történetet, mert határozottan hiszem, hogy a hitet a mai ember nyelven kell hirdetnünk, és nem szabad mindenáron ragaszkodnunk a szabályokhoz. Ahogy Ferenc pápa hirdeti: az egyházban érvényben lévő szabály a SZERETET. Ahol szeretet van, ott a lélek kitá-

rulkozik. Amikor találkozunk az Úrral, akkor megnyílunk az újdonságra és megújul a szívünk, akkor lassan egy „új teremtmény” születik bennünk. Megszületik szívünkben a vágy, hogy ismeretlen ösvényeken kövessük Őt.

Hogyan kristályosodott ki benned az, hogy az Úr a megszentelt életre hív?

A meghívás pillanata természetfeletti misztérium. Krisztus különleges ajándéka. Krisztus az életem egy olyan időszakában hívott meg, amikor távol voltam Istentől és haragudtam rá. Rosa nővér szerepét játszottam egy musicalben, aki a Szent Családról elnevezett Orsolyita Nővérek rendjének alapítónője volt. Rosa nővér egy bátor és hiteles fiatal lány volt, aki Isten szőlőjében tevékenykedett. Ebben a szerepben az utcákat jártam és Isten követésére hívtam az embereket. Azt ismételttem: „Te mernéd teljesen odaadni életed Krisztusnak?” A kérdés valójában nekem szólt, az én szívemben visszhangzott. Ez volt az a szerep, amely feloldotta a szívemben lakozó haragot, és megengedte, hogy teljesen megnyíljak Isten szeretete előtt. Egy korábban soha nem tapasztalt mély intimitás és szeretet született meg az Istennel való kapcsolatomban. Íme: ez volt az a pillanat, amikor bele-szerettem Krisztusba, és rendszerint amikor szerelmesek vagyunk, „örültségeket” csinálunk. „Örültségem” gyökeresen megváltoztatta az életem, mindenemet elhagytam, hogy Őt követhessem!

Abban a pillanatban, hogy lemondta a karrieréről, lemondta az éneklésről és Krisztus követését választotta, az Úr megsokszorozta erődet, és a beléd ültetett tehetséget. Hogyan élted meg az éneklés és az Úr közötti választás feszültségét?

Az éneklés és a hit közötti harmónia a Brazíliában eltöltött noviciátus évei alatt forrt ki bennem. Mindig is úgy éreztem, hogy Jézus a színpadra hív engem. Szerzetesi hivatásom első időszakában nagy erőfeszítésembe telt, hogy ezt az első ránézésre egymástól olyan távol lévő valóságot egyesíteni tudjam. Lassan felfedeztem, hogy tökéletesen kiegészítik egymást. Brazíliában énekelem letisztult, ajándékká és szolgálattá vált. A zene számomra kegyelem, egy eszköz, amely életem legfontosabb eseményeit összeköti. Maga a meghívás pillanata is a zenén keresztül érkezett el a szívembe. Pontosan ezért a zene számomra imádság, amely aztán a csend megteremtésével, az Úrral való találkozás pillanatává válik.

„Ajándékot kaptam, amelyet Neked adok” – ismételted gyakran a *The Voice of Italy* tehetségkutató tévéműsorban. Mit kívánsz adni a közönségednek?

Az Istennel való találkozás ajándékát szeretném elvinni az emberekhez. Arra vágyom, hogy ahogyan én megtaláltam őt, úgy a hozzám hasonló fiatalok is felfedezhessék, hiszen nincs nagyobb boldogság, mint Krisztussal élni.

Bátran szeretni – ez a címe annak a musicalnek, amelyen keresztül meglátogattad téged az Úr. Mit jelent számodra ez a típusú szeretet?

Életem mottójává vált. „Bátran szeretni” azt jelenti, hogy a szeretet sokszor kockázattal jár, amelyhez bátorság kell. Gyakran a szeretet arra hív, hogy veszítsük el önmagunkat, hogy semmivé legyünk, hogy életünket adjuk a másikért. Ez számomra az a szeretet, amire Krisztus hív.

Mit szeretnél üzeni dalaiddal a hallgatóknak?

Minden dalnak, amelyet előadtam, mélyen átmeditáló tartalma és üzenete van. A számok nagy része a szeretetről, szerelemről és a reményről szól. Azt szeretném, hogy mindenki megértse, hogy ahhoz, hogy Istennel beszéljünk, elegendőek egyszerű szavak, mint akár egy dal szövegének szavai. Gyakran feltesszük magunkban a kérdést, hogy hogyan is szólhatnánk hozzá. Nem szükséges rendkívüli szavakat vagy gondolatokat keresnünk ahhoz, hogy hozzá forduljunk. Ezért meg vagyok győződve róla, hogy az egyik leghitelesebb nyelvezet, amelyen Istentől beszélhetünk a ma emberének, maga a zene. Az én esetemben pedig a popzene az, amely azonnal behatol az emberek fülébe és a szívébe.

Bejárta a sajtót az a kép, amelyen kezelt fogsz Ferenc pápával. Mi érintett meg a vele való találkozás alkalmával?

Abban a különleges örömben volt részem, hogy személyesen adta rám áldását Ferenc pápa. Azt éreztem, hogy szemeiből csodálatos melegség árad. Atyai gyengédsége mintha az Úrral megélt gyöngéd kapcsolatot tükrözne. Ferenc pápa miközben rendkívüli személyiség, egyben lefegyverzően egyszerű is. Egyenes ember, és nagyon tetszik benne az is, hogy mielőtt nyilatkozna egy fontos témában, mindig kikéri a körülötte lévő papok véleményét, vagy azokét, akik az emberek között élnek. Biztos vagyok benne, hogy Ő Isten embere!

Mit üzensz a magyar rajongóidnak, akik személyedben a siker és a megszentelt élet tökéletes harmóniáját látják?

Ne féljetez kitárni szíveteket Isten kegyelmének! Bízatok Krisztusban, aki csodálatos teremtménnyé formál majd titeket, és soha ne veszítsetek el bátorságotokat az élet akadályai előtt. Tekinteteket szegezzétek mindig Krisztusra! Életünk álmai az Ő kezében egyedülálló és megismételhetetlen remekművé válnak!

AZ IRGALMASSÁG SZENTÉVÉVEL

kapcsolatos néhány gondolat

Ferenc pápánk meghirdette az Irgalmasság rendkívüli szentévé, amely 2015. december 8. és 2016. november 20. között lesz. Az IRGALMASSÁG ARCA című bullában Ferenc pápa emlékeztetett arra, hogy számára az irgalmasság témája különösen fontos. „Ott, ahol az Egyház jelen van, ott nyilvánvalónak kell lennie az Atya irgalmasságának”. Bárhol, ahol keresztények élnek, mindenkinek az irgalmasság oázisára kell találnia. A pápa úr néhány gyakorlati útmutatást is adott a szentév megéléséhez:

Végezzünk zárándoklatot, mert ez tényleges jele lesz annak, hogy az irgalmasság is egy olyan elérendő cél, amely elkötelezettséget és áldozathozatalt kíván.

Ne bíraskodjunk és ne ítélkezzünk, hanem bocsássunk meg és adakozzunk, maradjunk távol a pletykáktól, a féltékenységtől és az irigység által sugallt szavakról. Vegyük észre a jót, ami minden emberben jelen van és váljunk a megbocsátás eszközeivé.

Nyissuk meg szívünket a lét periferiái felé, vigyünk vigaszt, irgalmasságot, szolidaritást és figyelmet mind-

azoknak, akik a mai világban nélkülöznek és szenvednek. Kiáltásukat tegyük magunkévá, így együttesen le tudjuk küzdeni a közöny korlátját, amely gyakran hatalmas úrként van jelen, hogy elrejtse az álszentséget és az önzést.

Örömmel hajtsuk végre a testi és lelki irgalmasság cselekedeteit, hogy felébredszük lelkiismeretünket. Jézussal vigyünk vigaszt a szegényeknek, hirdessük a megszabadítást a modern rabszolgaságokból, legyünk képesek arra, hogy legyőzzük a tudatlanságot. Mint ahogyan Keresztes Szent János mondja: az élet alkonyán a szeretetben fognak megvizsgálni minket.

A jubileumi év jellemző vonása a búcsú, mely azt mutatja, hogy Isten korlátlanul megbocsátja bűneinket. Miközben a kiengesztelődés szentségében Isten bocsánata eltörli a bűnöket, a búcsúval a bűnös megszabadul a bűn negatív lenyomatától, következményének minden hatásától. Ebben az értelemben a búcsút elnyerő képessé válik a karitatív cselekedetekre, a szeretetben való növekedésre ahelyett, hogy újra bünt követne el. Végül egy idézet a pápa úrnak az irgalmasság évére írt imájából: Küldd el Lelkedet, szentelj meg általa mindnyájunkat, hogy ez az év az Úr kegyelmi éve legyen.

Forjárné Éva Mária

Te tudod,

hogyan mi a legjobb nekünk

Már négy éve vagyunk házasságban. Itt, a földön nincsenek gyermekeink, de Istennél már van két kislányunk: Marika és Magdika. Az első gyermekem 2009 januárjában született el (a terhesség 7. hetében), a másodikat 2009 októberében (a 11. hetén). Nehéz pillanatok voltak ezek a számunkra. Valahonnan a távolból kísértett a „miért?” Kérdése, melynek helyét azonban gyorsan átvette az ima: „Jézusom, bízom benned...” De csak szép sorjában...

Ha nem figyeltem volna a havi ciklusaimat, az első alkalommal nem is tudtam volna, hogy terhes vagyok, mivel két teszt is negatív lett. A terhességmérésnek köszönhetően azonban tudtam, hogy a méhemben gyermek fogant. A Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepe előtti kilenced alatt fogant, s a Gyermek Jézushoz mondott kilenced alatt tudtuk meg. Lehet az ilyesmi véletlen? Csak annyit tennék hozzá, hogy már kilenc hónapja próbálkoztunk, és kezdtünk egy kicsit nyugtalankodni, hogy nem esem teherbe, míg aztán egyszerre - Szűz Mária csodálatosan meglepett minket.

Sajnos, az örömünk nem tartott sokáig. A 7. héten elvetéltem... Amikor a férjem a kórházba vitt, útközben a rózsafüzért imádkoztuk. A kórházba nyugodtan mentem be, bár nem tudtam, mi vár rám (születésem óta ez volt az első alkalom, hogy kórházba mentem). Az első meglepetés az volt, hogy úgy éreztem ott magam, mint otthon, jó gondoskodásban volt részem, nem féltem, nyugodt voltam. Mivel a terhesség korai stádiumában voltam, nem volt szükség kúretre, és másnap hazamentem. A vetélés után pár nappal volt az Úr megkeresztelkedésének ünnepe. A férjemmel a közeli székelyházba mentünk misére. A pap a homíliában azokra a szavakra utalt, melyeket az Atyaisten mondott, amikor Jézus a Jordánban megkeresztelkedett: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem” (Mk 1,11). Ezekhez a szavakhoz kapcsolódva a pap azt mondta, hogy Isten mindenkinek szól, aki csak ott van a szentmisén: „...[itt felsorolt pár női nevet, köztük elsőként az enyémet!], te az én szeretett gyermekem vagy, téged választottalak.” Ezek a szavak mélyen megérintettek, úgy éreztem, mintha épp nekem szóltak volna, csak nekem! Ez az élmény megerősített

TANÚSÁGTETEL

abban a meggyőződésben, hogy Isten (ő tudja, miért) kiválasztott minket, hogy átéljük egy meg nem született gyermek elvesztésének fájdalmát. Kiválasztott minket - ez azt jelenti, hogy bízott bennünk, hogy nem omlunk össze, hogy nem fogjuk őt káromolni, hogy nem kérdezzük majd: „miért?”, hanem meghajlítjuk fejünket az ő mindenhatósága előtt. Az alázat nagy iskolája volt ez nekünk!

Mivel egyetlen spontán vetélés még nem jelenti azt, hogy a jövőben is problémák lesznek, a férjemmel nyugodtan próbálkoztunk tovább a gyermeknemzéssel. A 3. házassági évfordulónkon a lelki atyánk szentmisét mutatott be a gyermekmegfogásáért Isten szolgája, II. János Pál közbenjárására. Szűz Mária mennybevételének ünnepe előtt kilencedet imádkoztam, és rózsafüzért az ő szándékára.

Az imádság alatt ezt mondtam Szűz Máriának: „Én imádkozom a te szándékaidra, te pedig, kérlek, járj közben és imádkozz a mi szándékainkra, főleg a gyermekáldásért.” Péntekenként kenyéren és vízen böjtöltem Szűz Mária szándékaira (és továbbra is igyekszem böjtölni). És sikerült - megfogant egy másik gyermek. Amikor az orvos megerősítette, hogy a méhemben egy kis emberke növekszik, elkezdtem emlékkönyvet írni a gyermeknek. Éreztem, hogy kislány, éreztem, hogy bennem van. Ahányszor megérintettem a még lapos hasamat, a kislányom a szeretettel válaszolt. Azt hiszem, minden édesanya megért engem, aki már hordozott gyermeket a méhében. Méretetlen örömet és hálát éreztem Isten iránt az új élet kegyelméért.

Egy napon már nem éreztem a gyermek jelenlétét. Ezt gondoltam: „Talán csak képzelődtél, hogy érezd a jelenlétét.” Újabb ellenőrzés az orvostól, majd annak híre, hogy a gyermek lassan fejlődik, talán már halott. A sejtésem megelőzte az orvos diagnózisát. Együttesen elismertük, hogy ide Isten „közbeavatkozása” kell, ezért gyorsan SMS-t küldtem az ismerősöknek azzal a kérdéssel, hogy imádkozzanak a gyermekünkért. A férjemmel kilencedet kezdtünk el imádkozni Szent Ritához, mert a következő ellenőrzésre csak 9 nap múlva kellett mennem. Úgy vettük ezt, mint isteni felhívást, hogy imádkozzunk a gyermekünk életéért. Bizalmat az isteni Gondviselésbe vettem. Ezekkel a szavakkal imádkoztam: „Feltámasztod Lázárt, Jairus leányát, életre tudod kelteni a mi gyermekünket is, de a te akaratod legyen meg, ne az enyém”.

Forrás: Szeressétek egymást!

Ferenc pápa

Jézus sír a világ fölött, mert az gyilkol, és nem érti a békét

Ma az egész világ háborúban áll, amit semmivel nem lehet igazolni. A béke útjának visszautasítása miatt maga Isten, maga Jézus is sír. Ferenc pápa erről beszélt november 19-én reggel, a Szent Márta-ház kápolnijában bemutatott szentmisén.

„Jézus sírva fakadt” – ezzel a három szóval kezdte egyik legfájdalmasabb reggeli szentbeszédét Ferenc pápa. A napi liturgia (a magyar ünnepi liturgiától eltérően) Lukács evangéliumának egyik igen rövid, de annál meghatóbb szakaszát tárja elénk (Lk 19,41–44).

Jézus közeledik Jeruzsálemhez – és valószínűleg egy magaslatról, amelyről jól belátja a környéket –, megfigyeli a várost, és sírva fakad, majd ezt mondja: „Jaj neked, Jeruzsálem! (...) Bárcsak fölismernéd te is legalább ezen a napon, ami békességre szolgál! De sajnos, el van rejtve szemed elől!” (Lk 19,41–43) – idézte Ferenc pápa a Szentírást, majd lassan, tagoltan megismételte Jézus szavait, s komor hangon így folytatta: „Jézus ma is sír. Sír, mert mi a háború útját választottuk, a gyűlölet és az ellenségeskedés útját. Közeledik karácsony: ki- gyúlnak a fények, ünnepelünk, csillogó karácsonyfák, betlehemi jászlak állnak is majd... de mindez csak szemfényvesztés. A világ továbbra is háborúban áll, háborúzik. A világ nem értette meg a béke útját.”

Szavai nyomán nem nehéz kitalálni a pápa érzéseit, mint ahogy a világ nagy része is hasonlóképpen érez ebben a pillanatban. Ferenc pápa utalt a második világháborús megemlékezésekre, a hirosimai és a nagaszaki bombázásra, valamint redipugliai látogatására, amelyet tavaly tett az első világháborús olasz emlékhelyen. „Haszontalan mészárlások” – ismételte Benedek pápa szavait a Szentatya. „Ma mindenütt háború és gyűlölet van.”

„Mi marad a háborúból, amit most élünk? Mi marad utána?” – kérdezte a pápa. „Romok, gyermekek ezrei okta-

tás nélkül, rengeteg ártatlan áldozat, rengeteg! És sok pénz a fegyverkereskedők zsebében. Egyszer Jézus azt mondta: »Senki nem szolgálhat két úrnak: vagy Istent, vagy a gazdagságot választjuk« (Mt 6,24). A háború pedig éppen a gazdagság választása: »Csináljunk fegyvereket, így helyrebillen kicsit a gazdaság, és menjünk előre a saját érdekeink szerint.« Van egy csúnya szó, amit Jézus használt: »Átkozottak!« Mert Ő azt mondta: »Boldogok a békességszerzők.« Ezek pedig, akik háborúznak, átkozottak, bűnözők. Egy háborút sok-sok indokkal lehet úgy mond »igazolni«. De amikor az egész világ – mint ma – háborúban áll, s világháború zajlik – részletekben: itt, ott, mindenütt... –, azt nem lehet igazolni. És Isten sír. Jézus sír.”

A Szentatya így folytatta: „És mialatt a fegyverkereskedők végzik a munkájukat, ott vannak azok a szegény békességszerzők, akik azért, hogy segítsenek egy emberen, aztán még egyen, s még sok máson, az életüket adják.” Mint tette azt „korunk nagy példaképe, Kalkuttai Teréz, akiről a nagy hatalommal bírók cinizmusával azt lehetne mondani: »Mégis mit tett ez a nő? Arra vesztegette el az életét, hogy segítsen az embereknek meghalni?« Nem értjük a béke útját...”

„Jót tesz nekünk is, ha kérjük a sírás kegyelmét, mégpedig ezért a világért, amely nem ismeri a béke útját. Amely azért él, hogy háborúzzon, miközben cinikusan a háború ellen beszél. Kérjük a szív megtérését. És éppen az irgalmasság szentévének kapujában, a mi jubileumunk, a mi örömünk legyen az a kegyelem, amely révén a világ újra képes lesz sirni bűntettei fölött, és mind a miatt, amit a háborúkkal okoz” – fohászkodott végül a csütörtök reggeli szentmisén Ferenc pápa.

Forrás és fotó: Vatikáni Rádió

Magyar Kurír

Karácsonyi üzenet

1,30 Az angyal ezt mondta neki: "Ne félj, Mária, mert kegyelmet találál az Istennél!"

1,31 Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezs Jézusnak.

1,34 Mária megkérdezte az angyalt: "Hogyan lehetséges ez, mikor én férfit nem ismerek?"

1,35 Az angyal így válaszolt neki: "A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendő is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának.

1,38 Ekkor így szólt Mária: "Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!" (Lukács) Így is történt.

Krisztus megszületett.

Mi pedig tünődünk. Vajon milyen lehetett? Isten bened. A világmindenség Alkotója benned lakozik.

Érzed, ahogy mozgolódik, fészkelődik, könyökövel megböki, és így szól szolgád: „Az Istenség bennem mocorog!” Milyen lehetett?

A válasz kézenfekvőbb, mint gondolnád.

Isten ugyanazt az ajánlatot teszi neked is, mint Máriának: természetfeletti módon behelyezi az Ő Fiát az életedbe. Jézus benne él Isten gyermekeiben.

1,27 Krisztus, aki bennetek lakik, reménysége az eljövendő dicsőségek. (Kolossé – angolból fordítva)

3,24 Aki pedig megtartja az ő parancsolatait, az őbenne marad, és ő is abban; és ezt, hogy ő bennünk van, abból tudjuk meg, hogy a Lelkéből adott nekünk. (1 János)

Bennünk van. Krisztus nem csak mellettünk van, velünk van, vagy értünk van; Ő többet akar, annyira közel akar lenni, hogy bennünk él. Isten ugyanazt a karácsonyi ajándékot ajánlja fel neked, mint Máriának: Fiát, aki benned lakozik. Krisztus növekedett Máriában, azután amikor eljött az idő, előjött. Krisztus benned is növekedni fog, mígnem előjön. Előjön a beszédedben, a cselekedeteidben, a döntéseidben.

Akárhol is élsz, az Betlehemmé válik, és minden napod karácsonyi lesz. Máriához hasonlóan, te is Krisztust adod a világnak.

Máriában kis magzatként volt, benned pedig a hatalmas erőként. Ő megteszi, amit te nem tudsz. Ugye ezt ígérte Jézus?

Ugyanaz a kéz, ami elhengerítette a követ a sír ajtaja előtt, elbálik a csüggedtségeddel. Ugyanaz az erő, ami életre keltette Jézust, képes életre kelteni lankadó hitedet. Ugyanaz az erő, ami térdre kényszerítette Sántát, le tudja, és le is fogja győzni őt az életedben. Ugyanaz az erő, ami Krisztust Mária világába hozta, elhozza Őt a te életedbe.

Fel tudjuk fogni ennek az ígéretnek a mélységét?

Isten Ádámmal és Évával volt. Isten Ábrahámval volt. Isten Mózással volt és Izrael fiaival.

De most benned él. Meg fogja tenni, amit te nem tudsz.

Nem tudsz úrrá lenni az aggodalmaskodáson? Krisztus igen. És Ő benned él.

Nem tudsz megbocsátani annak az alaknak, nem tudod elfelejteni a múltat, vagy nem tudsz úrrá lenni a rossz szokásaid fölött? Krisztus igen. És Ő benned él!

1,68 Áldott az Úr, Izrael Istene, hogy meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki.

1,69 Erős üdvözítőt támasztott nekünk... (Lukács)

Max Lucado

Magyar fordítás: ahítatok.hu

Aki befalazta a templomajtót!

Szülőfalum templomának százados falai, karsú magas tornya irányt mutatóan emelkedtek a házak fölé. Már iskolás voltam, amikor egy átfogó és teljes körű felújításra került sor. Ekkorra már befejeződött a tévesztés, az „izmus” akarata felülírta a valóságot és a józanságot. Az Isten házáat nem jó szemmel nézték a hivatalosságok. 1962-ben mégis sor került a nagy renoválásra.

Minden család felajánlotta a segítségét. Pénzbeli adományokat gyűjtöttek, kétkezi munkával segítettek. A falu apraja nagyja részt vett a munkálatokban. Csak az egyik javakorabeli férfi – Simon bácsi – vont ki magát minden alól. Azt üzent a papnak, hogy majd akkor megy el maga is segíteni, ha a templom ajtót kell befalazni. Nagy visszhangja volt hetyke és pökhendi nyilatkozatának. A hivatalosságok dicsérték hozzáállását.

A szeme sarkából azért mindent figyelt. Megdöbbenve látta, hogy a külső vakolatot leverték az emberek. A szakemberek számára ekkor vált nyilvánvalóvá, hogy a templom első formájában ó-román stílusban épült. Ezt az eredeti kisebb, befalazott ablakok igazolták. Azután a szentély felé bővítették őseink, mert egykor kicsinek bizonyult. Végül a tornyot építették hozzá. Így történt meg az, hogy a templomhajó homlokzatán látható freskó, mely Krisztus Urunkat ábrázolta a golgotai kereszten, a torony takarásába került. Nem szúrta a szemét a falu újdonsült elöljáróinak.

A muzeológusok egy befalazott ajtót is találtak. Azt gondolták, hogy ezen lehet lejutni az altemplomba, vagy a kriptákba. Mi gyerekek kíváncsian hallgattuk az öregek meséit a titokzatos alagútról, mely a török időkben készülhetett és kitudja merre vezetett, milyen kincseket rejthet ma is. Elérkezett a pillanat és a szakemberek ki is bontották a befalazott ajtót, de vesződések hiábavalónak bizonyult. Nem vezetett az ajtó mögött semmilyen lépcső se felfelé, se lefelé. A torony oldalsó bejárata volt valaha, melyet a harangozó használt, hogy ne a főbejáraton közlekedjen.

A feltárások és vizsgálódások után elkezdődhetett a renoválás. A kőművesek hada sürgött-forgott serényen a templom falait vakolva.

De volt egy aprónak tűnő munka. Vissza kellett falazni a kibontott oldalsó ajtót.

Ekkor a lelkész magához kérte a harangozót és azt mondta neki, hogy menjen el Simon bácsihoz és kérje meg, hogy jöjjön el segíteni. A harangozó csendesesen megjegyezte, hogy az öreg nem akar segíteni. Azt mondta, hogy csak akkor jön el, ha a templomajtót kell befalazni.

Huncutul mosolygott a pap és azt mondta a harangozónak: Hát éppen ezt kell tennie. Fogjuk szaván.

El is ment az atyafi Simon bácsihoz és átadta az üzenetet. A megtermett férfi hitetlenkedve hallgatta az üzenetet. Ugyan már Pista – mondta a harangozónak – ne járasson velem a pap a bolondját! Megesküdött a hírvívő minden szentire, hogy igazat mond és ez az üzenet igaz. Még egy megerősítés után az öreg Simon hátra ment a szerszamos kamrájába. Megkereste a kőműves szerszámaikat. Egy lapáttal együtt beletette a talicskájába és szép lassan elindult a templom felé. Útközben sokan csak meresztették a szemüket. Mi történhetett? Az öreg Simon csak meggondolta magát! Volt, aki meg is kérdezte. Azoknak büszkén felelte. Ő aztán nem, a pap üzent, hogy mehet templomajtót falazni!

Amikor megérkezett, már várta a lelkész. Illendően köszöntötték egymást. Aztán az öreg Simon megkérdezte: Valóban a templomajtót kell befalazni? Így igaz – volt a tömör válasz.

Az öreg Simon a markába köpött, összedörzsölte kezeit és mosolyogva nyúlt a szerszámai után, majd lassan megindult a főbejárat felé. Ekkor hasított a tudatába a pap szava. Nem azt az ajtót Simon testvér, hanem azt az oldalsót, amit a muzeológusok kibontattak! Az öreg arca vöröseslila lett a dühtől, kelletlenül dűnyögött magába, de nekilátott az oldalsó templomajtó visszafalazásához. Amit megígért, azt megtartotta.

Megszégyenülten kullogott haza dolga végeztével. Többet nem ágállt az egyház és a templom ellen. Az unokája osztálytársam volt. Mindig ott volt a templomban. Jött, mert hallotta az Úr hívó szavát. Biztos vagyok benne, hogy az öreg Simon nagyapjáért is imádkozott, hálát adva, hogy nem falazta be az öreg a templomajtót.

-zebedeus-

Az utamon vagy

Jézus, te az utamon vagy, mindennap találkozom veled. Ott vagy a népben, amely rohan, ott vagy a játszótársaimban, ott vagy a mestereimben, akik oktatnak, ott vagy a szüleimben, akik figyelmeztetnek, ott vagy a nagyszülőikben, akik várnak rám, ott vagy a rendőrből, aki megállít a közlekedési lámpánál, a teherautó sofőrjében, aki elzárja előlem az utat, ott vagy a futballistában, aki szórakoztat, ott vagy a hitoktatóban, aki rólad beszél nekem, ott vagy az öregben, aki egyedül érzi magát.

Add, hogy rád ismerjek, mielőtt még este lenne.

A KARÁCSONY ÉRTEM VAN

Karácsony – Jézus születésének ünnepe – Isten és az egyház üzenetét közvetíti szomjas lelkemnek: erre az édes, felülmúlhatatlan, egyszerű, mégis mélységes titkokat rejtő eseményre emlékezve újra meg újra felfedezem, hogy Isten szeret engem.

Igen, csakis azért teljesülhetnek legmélyebb vágyaim, mert Isten – mint mindenkire – rám is letekintett: emberré lett, hogy kezembe adja az igazi élet törvényeinek lámpását, melynek fénye beragyogja utamat, hogy biztos léptekkel haladhassak mindannyiunk közös sorsa felé.

A karácsony nem csupán jelentőségteljes évforduló számomra, hanem örökös készítés, hogy környezetemben életet adjak Krisztusnak, aki jelen van az Ő nevében egyesült emberek között (vö.: Mt 18,20): Így nap nap után megismétlődhet a karácsony csodája a családokban, a gyárakban, az iskolákban, a középületekben...

Ezen az éjszakán szívem kitarul az emberiség felé, hiszen a karácsony nemcsak a keresztényeké: az egész földet betölti az Istengyermek jelenlétének melege, aki azért jött, hogy mindnyájan egy legyenek. (vö.: Jn 17,21)

De ilyenkor mindig megkérdem magamtól ezt is: „Vajon hányszor ünnepelhetem még a karácsonyt?”

Ez a válasz nélküli kérdés segít, hogy minden évet úgy éljek, mintha az utolsó volna, és tudatosabban készüljek életem igazi karácsonyára: arra a napra, mely megnyitja előttem az örökkévalóság kapuját.

Chiara Lubich

Vanília pudingos muffin 12 db Tóthék konyhájából

Hozzávalók a tésztához: 15 dkg margarin, 17 dkg cukor, 3 tojás, 15 dkg liszt, 2 teáskanál sütőpor, 1 csomag vaníliás cukor

A töltelék: 2, 5 dl tej, fél csomag vaníliás pudingpor, 1-2 evőkanál cukor

A pudingot megfőzöm, hagyom kihűlni. A vaját a cukorral felhabosítom, utána egyenként mennek bele a tojások. A lisztet, sütőport, a vaníliás cukrot összekeverem, beleszórom a vajas cucba, majd gyorsan összekeverem az egészet. A muffin sütőt vajazom és lisztezem. A muffin formákba egy-egy evőkanál masszát teszlek, csinálok egy kis mélyedést a tésztába, rá egy kanál pudingot, majd befedem a maradék tésztával. 180 fokra előmelegített sütőben 20-25 percig sütöm.

Megjegyzés: én ehhez a muffinhoz mindig használok muffinpapírt!

Csudafinom, piskóta jellegű tészta, vanília pudinggal.

JÓ ÉTVÁGYAVAL!

Jézus a kezeimben

Egy híres színész halála előtt leírt pár gondolatot, és egy színésztársát kérte meg, hogy olvassa föl. Olyan gondolatok, amelyek mélyen-szántók, amelyek felelősségre indítanak. Ezeket a gondolatokat nemcsak olvasni, hanem élni is kell.

„Azt hittem, Jézust megölték, de ma láttam őt, hogy megcsókolt egy leprást.

Azt gondoltam, hogy eltörölték a nevét, de ma hallottam a nevét egy gyermek ajkáról.

Azt gondoltam, hogy az ő áldó és ajándékozó kezeit keresztre feszítették, de ma láttam, hogy egy sebet tisztított és gyógyított.

Azt gondoltam, hogy átszegezték lábait, de ma láttam őt, a szegények útján.

Azt gondoltam, hogy másodszorra is megölték egy bombázás alkalmával, de hallottam, hogy békéről beszélt.

Hallottam, mintha megfojtották volna, és rekedt hangon kérdezte:

„Testvérem, miért?”, és megütötték.

Azt gondoltam, Jézus meghalt az emberek szívében, a feledésbe eltemették, de megértettem, hogy Jézus ma is föltámad.

Minden alkalommal, amikor valaki embertársának irgalmaz, más lesz belőle.” *Internet*

Segíthetek?

Az öreg Ford-kocsi motorjával hiába küszködő fiatalember felegyenesedett, hogy szemügyre vegye az ajánlkozót. A legújabb kiadású, ragyogó Fordból jól ápolt, elegáns férfi kászálódott ki. A bajba jutott bizalmatlanul szemlélte. "Jobban szeretem magam csinálni" - mondta nem valami barátságosan. A jól öltözött férfi nem sértődött meg, barátságos érdeklődéssel figyelte a másikat, aki néhány perc múlva mégis hozzá fordult: "Próbálja meg!"

Az idegen lehúzta kesztyűjét, kibújt a zakójából, felgyűrte ingujját...

igazán tapasztalt ember benyomását keltette, ahogy a motorhoz nyúlt. Csak néhány perc, egy-két mozdulat, előhúzta az öreg kocsikhoz még használatos kurbli, és pár tekerés után a motor beindult.

A meglepett és hálás fiatalembernek szerényen magyarázta: "Henry Ford vagyok, annak idején magam terveztem ezt a típust."

Gondolod, hogy Isten nem ért ahhoz, miképpen hozzon rendbe minket?

1. De Foucauld Károly

Isten nemcsak a bűneinket látja, hanem azt a vágyat is, mellyel felsírunk hozzá.

2. Bibiána

Sokan azért nem találják el Istenhez, mert jelenléte nem látszik át a mi életünkön.

3. Xavéri Ferenc

Mindnyájan hordozunk valamit Krisztus gazdagságából, mégpedig valamit jellegzetesen -- téged mivel jelölt meg Isten?

4. Damaszkuszi János

Napjaink kiértékelése akkor helyes, ha nemcsak vétkeinket, de jótetteinket is számba vesszük.

5. Szabbas

Az Evangélium: örömhír. Kereszténységünk nagy szépséghibája, hogy oly kevésbé látszunk boldogoknak.

6. Myrai Miklós

Ha ajándékot adsz: add a szíveddel, nehogy a kinyújtott kéz ottmaradjon viszonzást várni.

7. Ambrus

A méricskélést és az adok-adsz lelkületet nem a keresztények számára találták ki.

8. Szeplőtelen Fogantatás ünnepe

Engedni, hogy Isten lefoglaljon bennünket: életünk legnagyobb tevékenysége.

9. Valéria

A bűn olyan, mint a kagylóba került homokszem: gyöngy lehet belőle, de verejtékes munka árán.

10. Laura

Ne nézd el magadban azt, amit másokban nem tudnál helyeselni!

11. Damazus

Isten jelenlétének gyakorlatahoz az is hozzátartozik, hogy felismerjük Őt testvéreinkben.

12. Chantal Franciska

A szeretet azokat a könnyeket is meglátja, melyeket nem sírtak el, és azokat a kéréseket is meghallja, melyeket nem mertek kimondani.

13. Lúcia

A hit útja homályok közt vezet, de biztosan elér a világossághoz.

14. Keresztes János

Az imádság olyan párbeszéd, melyhez a szó nem feltétlenül szükséges.

15. Krisztiána

Ne félj, ha Isten keresztülhúzza terveidet: csak a tiedet húzza keresztül, de nem az övéit.

16. Etelka

Álmatlan óráink kiválóan alkalmasak arra, hogy Isten elé vigyük a világot, és név szerint megemlékezzünk mindazokról, akik közt élünk vagy dolgozunk.

17. Olimpia

Ne csak kérőimát mondj -- Krisztus nem koldusokat, hanem testvéreket akar nevelni.

18. Augusztina

Amikor a névmások sorrendje megváltozik életünkben, és az első helyre kerül az Ő, az Isten, és azután következik a Te, az Embertestvér, majd pedig az Én: akkor lettünk igazán Krisztus tanítványai.

19. Orbán

Ne akad fenn azon: mi a megérthetetlen Istenben, hanem azt nézd: mit akart elmondani önmagáról Jézus Krisztusban.

20. Teofil

A gyermekek csodálkozni tudnak -- addig vagy fiatal szívedben, amíg csodálkozni tudsz. A gyermekeké a mennyek országa -- az ima mennyországa is azoké, akik csodálkozva tudnak Istenre tekinteni.

21. Kanizius Péter

Isten jelen van legsötétebb napjainkban is.

22. Jutta

Mária Szíve olyan kincse a Földnek, melyről még a szegény Krisztus sem akart lemondani.

23. Kenty János

A fény mindig lehet egy kicsit fényesebb, a szeretet nagyobb, az imádás mélyebb, s az allelujánk is mindig növekedhet hangzásban és belső tartalomban.

24. Ádám, Éva

A jászolban fekvő Gyermekekben Istent látni, és elfogadni a Kenyér és Bor színeváltozását csak az képes, aki tud hinni a szeretetben.

25. Karácsony, Urunk születése

Krisztus az egész világmindenség ura, de otthona csak egy van: a mi Földünk.

26. István, első vértanú

Az eszményi keresztény élet: folytonos növekedés a szeretetben.

27. János apostol

Isten nemcsak az enyém, -- Ő mindenkié, mégis úgy az enyém, ahogyan senkié sem.

28. Aprószentek

Minden vér égbe kiált: Krisztusé engesztel, másoké vádol, -- a meg nem születettek is! A mentegetőzés, a felelősség másokra hárítása olyan, mint a pilátusi kézmosó víz: nem tisztít!

29. Szent Család ünnepe

A keresztény házasság: lélekkel átgárt szerelem.

30. Dávid

Ne glóriás szent akarj lenni, hanem igaz ember!

31. Szilveszter

A megsiratott múlt nem választ el Istentől, csak a meg nem bánt jelen.

Forrás: Internet

Karácsonyi miserend

Adventben keddi és pénteki napokon	Hajnali misék 6 órakor
December 4. péntek, 18.00	Társasjáték-klub felnőtteknek
December 5. szombat 19.00	Timóteus-kör (Ifik)
December 12. szombat 10.00	Kézműves műhely hittanosoknak
December 18. péntek 19.00	Olvasókör (Max Lucado: Jöjj, ha szomszajoz!)
December 19. szombat 8.00-11.00	Gyónási lehetőség a templomban (Vendéggyóntató is lesz!)
December 20. vasárnap 17.00	Iváncsits Tamás és barátainak koncertje a plébániatemplomban
December 21. hétfő	Szentgyónás Taranyban 8.00-10.00, majd betegellátás Ötvöskönyiben gyónás 13.00-14.00, majd betegellátás
December 24. csütörtök	A kórházi mise elmarad! 17.00 Hittanosok betlehemes játéka a templomban, ünnepi szentmise 22.00 órakor Taranyban, 24.00 órakor Nagy- atádon
December 25. péntek	Ünnepi vasárnapi miserend (11.45 Ötvöskönyi!)
December 26. szombat	Ünnepi vasárnapi miserend (11.45 Kivadar!)
December 28-29-30. hétfő-kedd-szerda	Nincs szentmise a plébániatemplomban!

AKIK NAP MINT NAP SEGÍTE- NEK

Torma Mihályné, Marika

1950-ben születtem Taranyban. Vallásos családban nevelkedtem. 1968-ban kötöttem házasságot, két gyermekem született és két unokám van. 18 évvel ezelőtt kapcsolódtam be a taranyi templom szépítésébe.

8 éve sekrestyésként tevékenykedek, Isten segítségével és segítő társaimmal. Szívesen és szeretettel végzem munkámat, mert a Jó Istennek szolgállok.

Köszönet illeti családomat, akik mindig szeretettel és odaadással segítenek. Bízom a Jó Istenben, hogy ad erőt és kitartást, hogy még sokáig szolgálhassam.

Marika, a sekrestyés

Értük

Ezen a karácsonyon rád bízunk Uram, a „távoliakat”: azokat, akik közel voltak hozzád, ám a világ hívsága és sokféle baja eltávolította őket tőled; azokat, akik nem ismernek, de

tiszta és őszinte szívvel keresnek s még nem tudják, hogy egy napon, egy édességes napon gyermek lettél és eljöttél a földre.

Karácsony ünnepén különösen rád bízunk, Uram, a nem hívőket. Add, hogy szívükhöz, mely tele van jó szándékkal, eljusson egy fénysugár és felragyogjon előttük a hozzád vezető csillag, hogy legalább néhány pillanatig érezhessék, mennyire teljes azok öröme, akik ismernek és szeretnek téged.

Rád bízunk a „távoliakat”, Uram, mert tudjuk: különösen értük lettél egy napon gyermekké.

Chiara Lubich

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520